

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul VIII, Nr. 109, AUGUST 2012 Apare la SFÂRŞITUL lunii 2,5 lei

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU Redactor şef: Nicoleta Codrin

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; tel.: 0212425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; SITE: www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

Editorial: CA SCROAFA ÎN COPAC

Iată, mă aflu pe poziţia unui român care priveşte în jurul său şi constată că o competiţie pentru preluarea puterii, aparent sau necesar în cadrul normelor democratice, scoate la suprafaţa apelor învolburate tot gunoiul dospit, oribil mirositor, al principiilor şi al raţiunii ucise în numele democraţiei.

Ni se oferă un spectacol în care scenariul este scris în cancelariile străine, în care nu se mai ţine cont de salvarea aparenţelor, în care decorul este "smuls" din casa ta, tu trebuie să faci figuraţie conform scenariului, regizorul este personaj principal al ocultei mondiale, se trage cu arme de foc în care gloanţele oarbe au fost înlocuite.

Moartea reală a figuranţilor şi chiar a actorilor nu afectează conştiinţa regizorului atât timp cât, crede el, dă o notă de real spectacolului şi îl apropie de atingerea scopului.

Milioane de români sunt dispuşi "să se măcelărească" într-o dispută în care au fost angrenaţi tocmai în ideea unei lupte între fraţi, din care să câştige cel care, în fond, îi duşmăneşte şi pe unii şi pe alţii.

Despre ce vorbim? Despre "democraţie" şi despre minţi "zăvorâte", închise, înţepenite într-o anumită evoluţie, în care limita este legată de persoane, nicidecum de interese naţionale.

Vorbim despre o democraţie "dâmboviţeană" cu un oarecare dispreţ, obişnuiţi să ne tratăm pe noi şi pe ai noştri după un model care ne-a fost "impus" prin inocularea unei mentalităţi de învinşi, de incapabili, de laşi.

Realitatea care este? Chiar am ajuns în stadiul respectiv de subordonare şi orice ofertă de ieşire din acest mental este tratată de noi toţi cu suspiciune şi chiar cu frică.

***Democraţia dâmboviţeană?* Vă asigur că structural nu se deosebeşte cu nimic de cea de pe malurile Senei, ale Tamisei, ale Potomacului!** Deosebirile, poate mai mult de suprafaţă, le dau percepţia şi reacţia populaţiilor.

Se spune, s-a acreditat ideea, nu întâmplător, că democraţia este sistemul de guvernare cel mai puţin prost.

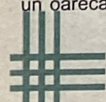
Suntem de acord, dar pentru cine?

Votul universal şi direct, gândit ca o manifestare privită în sine, ca ideal, ar trebui să fie perfect; în realitate, pe acest "trunchi" ideal, de-a lungul timpului au crescut tot felul de "plante" parazite care îi schimbă înfăţişarea. Ca orice plantă parazită, aceasta se dezvoltă în dauna "susţinătorului". Iudeo-democraţia, căci despre asta este vorba, este dependentă în mare proporţie de sumele de bani investite în procesul electoral; s-a ajuns până acolo încât să se poată constata relaţia directă între sumele investite şi rezultatele obţinute.

Pe cine avantajează sistemul?

(continuare în pag. 5)

Nicador Zelea-Codreanu

CE-AŢI PIERDUT DIN VEDERE - ŞTIRI LUNA AUGUST –

Anunţ important

Ne-a fost FURATĂ ŞTAMPILA rotundă având înfăţişat ***chipul lui Corneliu Zelea-Codreanu*** şi inscripţia "Acţiunea Română".

Am declarat-o **NULĂ** şi atragem atenţia cititorilor că folosirea ei nu mai are NICI O VALOARE JURIDICĂ sau de alt fel.

Ea se află în mâna unor persoane care au abjurat apartenenţa la Mişcarea Legionară.

NICADOR ZELEA-CODREANU

***

Ungurii au voie

Presa, mai mult cea electronică, comentează în fel şi chip **"manifestul" lansat la Baia Mare de către reprezentanţii societăţii civice maghiare** care apelează la etnicii unguri de a nu mai avea **relaţii de nici un fel cu "corpul naţional majoritar" întrucât aceste relaţii, evoluând în timp în prietenii şi chiar în iubiri, duc la căsătorii mixte,** căsătorii care au făcut ca în ultimii 20 de ani numărul maghiarilor din Baia Mare şi din judeţ să scadă de la 25.000 la 14.000!

Mişcarea Legionară - vorbim aici de cea declarată ca atare, care nu se ascunde după piersic folosind tot felul de stratageme - şi care se simte obligată să ia atitudine faţă de orice situaţie mai "delicată" apărută în viaţa politică şi socială a acestei ţări, face următoarele comentarii:

Salutăm **iniţiativa societăţii maghiare** din Baia Mare şi din judeţ, pe care **o socotim normală, de pe urma "aplicării" eventuale a apelului beneficiind în egală măsură şi românii, şi ungurii.**

Ni se pare normal ca cei 14.000 de unguri din judeţul Baia Mare să îşi păstreze identitatea din toate punctele de vedere; **nici noi nu vrem să ne amestecăm neamul cu ei!**

Părerile - ca să nu spunem studiile - legate de urmaşii căsătoriilor mixte sunt împărţite între aprecieri pozitive şi negative.

Pe noi, în momentul de faţă, ne preocupă problema genetică mai puţin sau deloc; până la ea avem alte lucruri de discutat, de amintit, de criticat, de contestat chiar vehement!

O căsătorie mixtă poate produce rezultate diferite; în cazul de faţă poate rezulta din ea o nouă familie de unguri sau o nouă familie de români. Primul gând ar fi că aceasta depinde de "tăria" sau slăbiciunea unuia dintre parteneri; argumentul are valoarea lui, dar în ecuaţie intră şi alte evenimente care au valoarea lor: de exemplu, în Ungaria un cuplu mixt în marea majoritate a cazurilor sfârşeşte prin a se maghiariza, la Bucureşti şansele unui cuplu mixt cresc în favoarea românizării. Aici intervine rolul Bisericii şi, o să râdeţi, rolul cimitirului: cimitirul este locul unde ungurii din Bucureşti, de exemplu, devin mai unguri ca niciodată; nu este nici o ironie şi nici o glumă proastă: am participat la ceremonii funerare în care spiritul naţional se manifesta mai puternic decât oricând.

Pentru unii va părea jignitor faptul că manifestul de la Baia Mare se referă doar la pericolul "încuscririi" cu români.

Nu avem de ce să ne supărăm; ne-am obişnuit să fim catalogaţi de unguri pe treapta cea mai de jos a dezvoltării umane - *ceea ce nu uităm şi nu iertăm*. Fie vorba între noi, românii, **şi noi îi plasăm pe ei în hoardele călăreţilor cu carnea pusă sub şeaua cailor ca să frăgezească!**

Trecând peste aspectele pitoreşti ale problemei, românii, în blândeţea lor prostească, sunt de cele mai multe ori sunt dispuşi să recunoască unele calităţi ale ungurilor, lucru care nu are corespondent în mentalitatea acestora.

Ungurii, în imensa lor majoritate, ne privesc cu un dispreţ şi o ură la care, structural, noi nu suntem capabili să răspundem echivalent.

Desigur că urmează întrebarea: ***ungurii sunt de acord (ca să nu exagerăm şi să spunem că sunt bucuroşi) cu căsătorii cu evrei sau cu ţigani?***

Răspunsul are două faţete: prima ar fi că **ei sunt infinit mai antisemiţi şi mai antiţigani decât noi.**

Nu ştim în ce măsură aceste lucruri ies în evidenţă, dar în mândria, în orgoliul lor nemărginit, în convingerea mai mult sau mai puţin intimă a superiorităţii lor, rasismul este la el acasă.

Dacă nu ar râvni la Transilvania şi dacă nu ne-ar fi obligat să le rămânem datori cu replica la masacrele împotriva românilor, am putea fi în aceeaşi tabără. Ungurii sunt oameni foarte cinstiţi şi nu pot să nu fie de acord că ***le-am rămas datori nişte masacre***; datoria este datorie, nu?

Dar revenim la eventualele căsătorii cu ţigani sau cu evrei: din punct de vedere statistic nu i-ar deranja - şi evreii şi ţiganii, la orice recensământ se declară unguri.

Mişcarea Legionară ţine să atragă atenţia - pentru a câta oară? - asupra unui aspect vital pentru prezentul şi viitorul ţării româneşti:

Ce dezvăluie lipsa de reacţie a presei, a "organelor europene", a "caraliului" american ("caraliu" în argou de gardian de închisoare), ***la apelul xenofob al ungurilor?***

Ce se întâmpla dacă publicaţia "Cuvântul Legionar" făcea un apel de aceaşi factură? (la alte mijloace de mass media nu mă gândesc, fiind toate udate în pantaloni)

Ce denotă excesiva severitate faţă de cel mai mic gest "neconform" în România, săvârşit de către români?

Înţelegeţi odată pentru totdeauna că **noi avem un statut special în planurile evreimii mondiale!**

Noi suntem totdeauna cu exemplele: în Delta Dunării, la Caraorman, localnicii nu ţin caii acasă, ci în libertate, pe coclauri; când au nevoie, se duc în zori, îi prind, îi folosesc şi le dau drumul din nou. Au mult mai mulţi cai decât folosesc. Unii se sălbăticeau. Ştiţi cum îi fac docili, ascultători? Îi leagă şi îi bat cu sălbăticie până când ascultă tremurând comenzile stăpânului.

Noi, românii, suntem nişte cai pe care iudaismul internaţional vrea să îi transforme în oi; oi de muls, de sacrificat, absolut docile, să ne transforme vocile în behăituri slabe, neinteligibile, pentru ca să nu putem să ne strigăm suferinţele, drepturile, opiniile! Au "pus ochii pe noi", ca un animal de pradă pe victima lui!

Vă închipuiţi ce se întâmpla dacă orice om din România sau, mai precis, orice român, ar fi făcut publică aşa o declaraţie? Tovarăşul consilier al sovietelor americane venit mai ieri să ne tragă de atenţie, exploda! Nu ne mai spăla nici apa Iordanului!

Şi apropos de apa Iordanului: C.N.D.C. (ultimul "d" vine de la "discriminare"), pe ce ne ia banii? Tovarăşul Heller, plin de energie pe friptanele democraţiei iudaice, ce face, nu se sesizează din oficiu?!

Domnia sa, care îmi demonstra mai an că internetul se rezumă la pornografie, de partea cui este, de partea ungurilor sau de partea normelor democratice? Că nu îl "bănuim" să fie ungur, asta este altceva!

Ştiţi bancul cu baba călcată de hoţi; când să plece hoţii, baba îi întreabă: "Dar violul, dar violul, maică?" Nu vedem "violul"! **Nu vedem reacţia exegeţilor iudeo-democraţiei în faţa violării unor principii!** Sau ăsta este un viol consimţit? Pentru acest motiv să nu fi sărit în sus tovarăşii?

Nu putem încheia fără a face o constatare, care este posibil ca, la prima vedere (sau, mai precis, la o apreciere grăbită sau superficială), să îi facă pe unii să creadă că "le cântăm în strună" ungurilor.

Deja aici trebuie exclusă naţionalitatea şi faptul că relaţiile noastre cu ei sunt în realitate ireconciliabile. Avem dovezi suficiente că **ungurii sunt în primul rând unguri şi apoi pe planul doi sau şapte sunt vecini, cunoscuţi, prieteni sau chiar rude prin alianţă. *Ne-am dori şi noi, românii, aşa ceva!***

Revenim la manifestul de la Baia Mare, insuficient comentat: apelul la "pedagogi" exprimă preocuparea majoră pentru educarea copiilor şi tineretului. **Facem un exerciţiu simplu, excluzând cuvântul "ungur" cu derivatele şi veţi avea un apel la corpul didactic pe care îl putem prezenta ca etalon al exprimării dorinţelor şi necesităţilor, valabil pentru orice naţionalism în lupta cu iudaizarea vieţii sociale:**

"Pedagogi, purtători ai celei mai nobile moşteniri, a educaţiei..., asemănător înaintaşilor voştri, priviţi munca voastră ca o misiune, ca o vocaţie, ce vine deodată cu sacrificii infinite.

Ştim, aveţi pe umeri 1000 de poveri, dar musai să luaţi pe umeri cea de-a 1001 povară! Pentru că **şcolile noastre trebuie să fie mult mai bune decât ale altora.**

Munca voastră nu este muncă de funcţionar public. Nu puteţi cunoaşte nici odihnă, nici orar. Nu poate să stea în faţă nici o putere superioară şi asta este o cerinţă a calităţii a pretenţiei faţă de voi înşivă. **Fiţi modele,** mai punctuali decât cei mai punctuali, mai disciplinaţi decât cei mai disciplinaţi; fiţi pretenţioşi faţă de voi înşivă.

Nu puteţi scăpa nici o ocazie prin care puteţi să vă faceţi şcoala mai atractivă şi calitativă. Nu aveţi voie să scăpaţi mâna nici unui copil, dimpotrivă, trebuie să căutaţi şi să prindeţi mâinile întinse spre voi, chiar şi pe cele care vă resping. **Nu învăţaţi copiii, educaţi-i!**

Nu-i învăţaţi să fie libertini, ci să ştie să profite de libertate.

Fiţi deschişi faţă de tot ce este valoros, dar refuzaţi fără târguială tot ce este fără valoare şi superficial. Şi pentru ca acest tineret asemănător unui crin ce se apleacă spre străini, slăbim în identitate, are nevoie de o educaţie naţională, fiţi mai ales şi mai presus de toate, român!

Nu putem face compromisuri, nu există "dar...". **Trebuie să ştim să spunem "nu" partenerului străin, şcolii străine, ademenirilor comunităţilor străine.**

Trebuie să spunem "nu" letargiei, delăsării, indiferenţei...

Oficialităţilor şi O.N.G.-urilor din România nici nu le trece prin cap să aibă asemenea preocupări. Majoritatea acestora din urmă, fiind finanţate de stat, fac "jocul" intereselor guvernanţilor sau al intereselor iudaice din România; de cele finanţate de magnaţi evrei, nu are rost să discutăm.

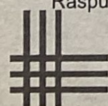
În Ungaria poate să existe un regim naţionalist şi consilierii sovietici de naţionalitate sau numai provenienţă americană, sunt obligaţi să accepte situaţia. Vin însă la Bucureşti, cu o obrăznicie de neacceptat, impunând pe Băsescu, marioneta finanţei internaţionale, şi nu suflă un singur cuvânt despre faptul că Budapesta încalcă toate normele impuse de iudeo-democraţie.

Pur şi simplu, suntem invidioşi pe unguri!

***

Democraţie de tip evreiesc

Imediat după ce a fost numit purtător de cuvânt al PSD, Dan Şova a afirmat într-un

interviu că "**nici un evreu nu a suferit pe teritoriul României**"; "*în total 24 de evrei au fost uciși în pogromul de la Iași, de către armata germană*", provocând reacții furibunde din partea evreimii.

Asta se întâmpla prin martie și, la vremea respectivă, am tratat subiectul, tot la această rubrică.

Dar ecourile acestui cor nu s-au stins nici acum, după trecerea a șase luni!

Ulterior, PSD i-a retras lui Șova funcția de purtător de cuvânt și l-a trimis la Washington, într-o vizită "educațională" la US Holocaust Memorial Museum. În urma vizitei Șova și-a exprimat regretul cu privire la faptul că declarația sa a fost neînțeleasă, dar... nu și-a cerut și scuze, cu "cenușă în cap". Ca atare, când Șova a fost nominalizat în funcția de ministru, Erwin Simsensohn, președintele Comunității Evreiești din București, a ținut să declare că evreii din România s-au "înfuriat", adăugând că "**nu vom sta degeaba** *atunci când o asemenea persoană este numită ministru*", a subliniat Simsensohn.

Ne-ar fi plăcut să fiți ceva mai explicit: cum adică "*nu veți sta degeaba*"?

Nu-l credem pe dl. Șova indispensabil guvernului, dar ***de când a devenit o condiție obligatorie pentru numirea unui ministru (nota bene: în România, nu în Israel), să proclame existența holocaustului?!***

Protestul Comunității Evreiești din România a fost amplu susținut de Centrul Wiesenthal din Ierusalim, de "European Jewish Press" și de "Anti-Defamation League" din America; cea din urmă organizație "*a îndemnat* (citește: "a somat") *guvernul României să-și demonstreze angajamentul în combaterea antisemitismului*". Până și directorul Muzeului de Artă din Timișoara "a luat atitudine"! Din scenă n-a lipsit nici Tismăneanu, "raportorul comunismului", care a afirmat că... democrația românească ar fi în doliu. Democrația așa cum o înțeleg evreii, evident.

"*... toți oamenii cinstiți din această țară ar trebui să poarte banderolă neagră la mână*" !!

Serios? D-le Tismenețchi, ar trebui banderolă de doliu, dar pentru afirmațiile coreligionarilor dvs.! **Democrația este sugrumată atunci când nu ai dreptul la opinie, atunci când evreii din Europa și America țipă în cor ce trebuie să crezi și îți impun ce legi trebuie să ai tu la tine în țară!** Dar cum și tatăl domniei voastre clama "democrația populară" de pe tancurile sovietice, nu ne miră prea mult „ieșirea" dvs. Înțelepciunea populară românească spune: "Dacă mă-sa e ceapă și tat-său e usturoi, credeți că progenitura iese... dulceață de trandafiri?"

Șova a declarat, spăsit, că s-a pus la curent "cu tot calvarul evreilor" și că, la inițiativa sa, PSD, prin Institutul Social-Democrat, va organiza în toamnă cursuri despre "holocaust". Și ne mai mirăm că am ajuns unde suntem azi!

***

Dușmanii Crucii

Prin definiție și prin practică evreii se dovedesc încă o dată a fi dușmanii crucii... Poate exagerăm, Poate nu toți. Oricum nu toți o declară acum. Poate nu sunt cele mai bune împrejurări.

Oricum, când au avut ocazia, "au tras cu tunurile" în Biserică și în biserici. Oricum creștinismul le stă ca un cuțit în coaste.

Să ne amintim - pentru a câta oară? - de propaganda turbată din presa evreiască? Sau, în perioada biruinței comuniste, de grupul criminal condus de Ana Pauker? Nici vorbă! Să sărim tocmai după 1944, când diversiunea, arma preferată a evreimii, întrecută doar de minciună, aruncă responsabilitatea pe spinarea comunismului? Și comunismul cine l-a inventat? Cine l-a pus în practică provocând moartea a 100.000.000 de creștini? Papa de la Roma?!

Să revenim la propaganda - ziceam noi "turbată" - împotriva Bisericii: fără să exagerăm, de când există presă scrisă ea funcționează trădând sentimentele și caracterul acestor oameni.

Bine-bine, sentimentele ca sentimentele, dar de ce "caracterul"?

Desigur este un lux să vorbești de caracter, dar în cazul de față ne referim la **măsuri împotriva Bisericii, prezentate ca o evoluție pozitivă a societății, obligatorie pentru dezvoltarea ei, timp în care orice aluzie (nu mai mult!) negativă la adresa mozaismului și ansamblu, trezea și trezește o explozie de proteste, mergând până la măsuri coercitive prevăzute de legi ale iudeo-democrației.**

Nicador Zelea-Codreanu a trăit, în anii 50, două sărbători ale Paștelui în **Detașamentul de Muncă Forțată de la Teleajen.**

Cu câteva zile înainte de Paști, colonelul Mărculescu, fost ofițer în Cavaleria Regală, și maiorul Aldea, fost cizmar cârpaci cine știe prin ce mahala nenorocită, acum "locțiitor politic", adunau cei 5000 de "copii de bandiți" și, după ce îi țineau o oră "în careu", apăreau și ei, bine dispuși, rubiconzi, plini de umor mitocănesc. Colonelul se așeza crăcănat în fața lor, pe un loc mai înalt, ca să fie bine văzut de toți, cu mâna în buzunarul pantalonilor, asigurându-se tot timpul că "sculele" sunt la locul lor și spunea invariabil:

"*Bă, dacă este vreunul cu trei bile* (el spunea altfel) *între voi, să iasă imediat la raport, să îi dăm bilet de voie o săptămână cu ocazia Paștelui*".

Grupul de "ofițeri" și gradați din preajmă izbucneau într-un râs gros, urât cam ca Băsescu astăzi, la gluma comandantului; și colonelul continua: "*Cum, bă, nu este nici unul? Păcat, eram hotărât să îl las acasă!*" Și grupul râdea iarăși la comandă.

Și urma: "***Evreii prezenți să treacă chiar acum pe la cancelarie să ia biletele de voie***"!

Erau și câțiva evrei rătăciți pe acolo, copii de părinți care nu fuseseră acceptați în partid, cu rude în străinătate sau nu-știu-ce. Oricum, evreii aveau o prezență meteorică în "detașament" și, oricum, până era îndepărtată "greșeala" și dispăreau, erau plasați la birourile imensului șantier.

Erau și mulți țărani săraci și mulți țigani, victime ale împrejurărilor în care nu puteau "găsi" suficienți copii de "burjui" ca să completeze efectivele.

Să revenim însă la "oierii" noștri; la kilometrul 30, pe șoseaua București - Ploiești, în locul unde la 29-30 noiembrie 1938, statul român, încăput pe mâna regelui criminal Carol al II-lea, condus la rândul lui de evreica Elena Wolf, amanta regală, **asasinează ritual prin strangulare pe Corneliu Zelea-Codreanu** și alți 13 fruntași legionari.

Mormintele acestor martiri au fost călcate prin anii 50 de buldozerele comuniste și peste ele s-au construit blocuri în "Bucureștii Noi".

În 1999, la 100 de ani de la nașterea lui Corneliu Zelea-Codreanu, pe locul aproximativ al asasinatelor amintite, mai mulți legionari supraviețuitori ai genocidului iudeo-comunist au ridicat o troiță impunătoare din stejar, opera artistului Ștefan Georgescu, secondat de Cristian Ivanov.

Neavând alt loc de comemorare al victimelor răzbunării iudaice, **în fiecare an ne adunăm acolo, cei care am rămas și cei care "au venit", și facem parastasul creștinesc tradițional. Bineînțeles că evocăm diverse amintiri, facem constatări,** atragem atenția asupra pericolelor, asupra timpurilor nenorocite pe care le trăim.

Aceste lucruri sunt neconvenabile sau, mai bine spus, **exasperează evreimea care se exprimă prin reprezentanți.**

Să nu îi treacă prin cap cuiva că vrem să ne justificăm; prezentăm lucrurile pentru indiferenți și prieteni; pentru călăi nu avem decât tăcere și dispreț!

Un obicei străvechi plasează "pe drumurile României" cruci care să amintească faptul că acolo s-a produs cândva o tragedie. O tragedie pentru o familie, pentru o colectivitate, pentru țară.

Bine-bine, dar crucea doare: când vrei să gonești diavolul pe care îl simți în preajmă îți faci cruce; **crucea este pentru adepții lui Lucifer "ca sarea în ochi". "Ca sarea în ochi" și pentru niște tovarăși care se prezintă ca fiind "*Institutul Național pentru Studierea Holocaustului din România*".**

Acest institut, îndreptățit că cească socoteală oricui și pentru orice, fiind un fel de stat în stat, somează Primăria din Ciolpani, jud. Ilfov, "să le dea socoteală" dacă crucea de la Tâncăbești are aprobare de construcție!

Și dacă nu ar avea? Ar cere imediat "dărâmarea" ei!

Și dacă are? "Tot o dărâmăm noi, goi idioți!"

Nu ne-ar mira, dar acum am ști că sus-numitul institut este autorul; nu că am dărâma și noi institutul, că nu avem cum! Își dărâmă "ei" singuri fărâma de credibilitate pe care o mai au la proști sau la vânduți.

Crucea de la pădurea Tâncăbești le stă în gât! **Acum trei ani, au făcut o reclamație la Poliție.** Nicador Zelea-Codreanu s-a trezit cu o citație la "Poliția Criminală", situată în spatele fostei piețe "Decebal". S-a prezentat alarmat, făcând tot felul de presupuneri: dacă ar fi călcat pe cineva cu mașina, dă-o dracului, nu se putea să nu știe!

Ce să vezi, acolo s-a lămurit: **"Federația" îi făcuse reclamație că organizează slujbe religioase la Tâncăbești.**

Domnii tovarăși îi pot interzice lui NIcador Zelea-Codreanu să îi facă un parastas anual unchiului său? Nici vorbă! Dar să facă parastase lunar? Nici vorbă! Dar zilnic? Nici vorbă! **Noi vă întrebăm de practicile voastre religioase?**

Vreți "să rupeți pisica"? Dacă vă scoate ochii?

Să revenim: reclamantul, *Institutul Național pentru Studierea Holocaustului* (I.N.S.H.), țipă ca din gură de șarpe că pe cruce a fost adăugată de nu știu cine o fotografie a lui Corneliu Zelea-Codreanu; așa ceva? "*Măi, dar nu puteați să puneți și voi acolo o fotografie... mai neutră? Să fi fost una cu Lupeasca! Nu, cu Lupeasca nu merge, că nu era creștină! Dar cu Carol al II-lea, ce ziceți?*" Noi, plini de respect pentru voi, așteptăm o sugestie; deocamdată nu avem nici o idee.

Dar să revenim la I.N.S.H.; domniile voastre cu ce vă ocupați acolo?

Vom încerca să aflăm și noi amănunte; vedem că semnează "director general". Câți directori aveți, dacă nu vă supărați, câte "secretare", câți alți funcționari? Ditamai institutul! Ce clădire ocupați, a cui a fost, în buricul Bucureștiului? Când s-au redus salariile și pensiile amărâților, v-a lovit și pe domniile voastre măsura? De, omul domniilor voastre, ce să faci? Dar dacă ai zece mii pe lună și rămâi cu 7500, plus alte mici "aranjamente", te doare în cot. Dacă ai 1000 pe lună și rămâi cu 750, de unde tai, de la "coșniță", că lumina, apa, gazele, telefonul, gunoiul, impozitul de clădiri, impozitul pe prostie, T.V.A., haine, încălțăminte, nu le poți "fenta".

Realitatea este că domniile voastre, toată trupa de la I.N.S.H., vă lăfăiți pe banii noștri! Înțelegeți, d-le director Alexandru Florian? Am uitat de mașină și șofer: apropos, șoferul ce salariu are?

Noi nu putem decât să sperăm, să ne bucurăm că studiile dvs. neobosite (faceți și ore suplimentare?) vor elucida odată pentru totdeauna problema holocaustului în România, căci mai sunt destui neaveniți care nu cred așa, pe vorbe, și au salutat cu "entuziasm revoluționar" apariția I.N.S.H., **convinși că se vor descoperi imensele gropi comune cu scheletele a 400.000 de victime.**

Pentru moment, ne-am mulțumi și cu o groapă mai mică, de 400 de schelete, care să fie un început de justificare a existenței și activității lor domniilor voastre.

Chiar, apropos, marile descoperiri pe care sigur le faceți, proporțional cu banii pe care îi primiți, sunt secrete?

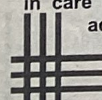
Poate bietul contribuabil român ar vrea să se bucure alături de domniile voastre de evoluția muncii dvs., așteptând cu interes să dați în judecată - la propriu - poporul român, pe baza probelor produse de I.N.S.H.

Deocamdată, ca de 2000 de ani încoace, neam de neam, vă războiți cu crucea; cu crucile!

Vreți să o dărâmați pe cea de la "Tâncăbești"? Serviți cu încredere, nu vă jenați! Poporul român încă mai privește viitorul cu încredere.

(continuare în pag. 12)

Nicoleta Codrin

EXPERIMENT CRIMINAL

Am vrut iniţial să tratăm noi problema, de o actualitate şi o durere care ne macină gândurile – dar, mai tragic, ne distruge fizic - problemă a poporului român, afectând viaţa săracilor, milioane, dar şi a clasei mijlocii din România. Vroiam să dăm un răspuns imbecililor care continuă să încerce să ne convingă şi să se convingă de necesitatea şi eficienţa curbei de sacrificiu impusă poporului român de satrapul cu ochi marcaţi permanent de consumul de alcool. Cu cât trece timpul, două elemente vin "să lovească" necruţător în tovarăşii de care aminteam: starea de sărăcie a populaţiei, a marii majorităţi a ei, şi informaţiile care, de multe ori, vin din tabăra adversă, care nu pot fi în veci contestate de aceştia.

Susţinerea în continuare a poziţiei în stat a tovarăşului Băsescu şi a mafioţilor aciuiţi în jurul lui, ar trebui să fie un motiv suficient pentru ca o viitoare justiţie debarasată de actuala stare de subordonare, să umple puşcăriile sub acuzaţia de "subminare a intereselor naţionale". Cred că există o formulare de acest gen în legislaţia României, dar se poate introduce şi "munca silnică" în plus!

În presa românească, respectiv **în revista "*LUMEA*", apare traducerea unui articol recent apărut în ziarul "*TIMES*", care la rândul său preia**, pune în discuţie cu o acurateţe şi o inteligenţă care impune respect oricărui ziarist de pe mapamond, **o informaţie a agenţiei "Reuters"**, agenţie caracterizată ca "piesă de frunte în mass-media economică mondială", **care "acuză cu subiect şi predicat FMI** de folosirea unor ştandarde duble în programele stabilite pentru ţări considerate occidentale, precum Portugalia sau Irlanda".

Vă vom prezenta articolul din "Times" în întregime, pentru a nu fi acuzaţi că îl prezentăm trunchiat, în favoarea lucrurilor pe care vrem să le demonstrăm.

Facem mai întâi comentariile noastre care sunt trecute prin filtrul a 77 de ani de viaţă în care revolta, frustrările - ca să nu zic de multe suferinţe - m-au făcut să pot privi limpede lucrurile.

După "lucrurile" de adineauri, în mod obişnuit, pentru un ziarist, ar fi urmat "şi cu detaşare". Eu nu sunt ziarist şi nu pot privi "cu detaşare" a doua ofensivă majoră a iudaismului mondial, urmărind subjugarea României în favoarea intereselor acestor duşmani implacabili care reiau ofensiva aparent diferită dar în acelaşi scop, ca după al doilea război mondial. Obida din fiecare celulă a făpturii mele nu poate avea ca rezultat decât o încrâncenare de necontrolat împotriva duşmanilor României.

Dl. Viorel Patrichi, ziarist cunoscut în ultimele două decenii, declară cu o seninătate dezarmantă: "*eu nu sunt simbriaşul nimănui*", cu impresia că acest fapt îl pune pe poziţia cea mai firească pentru a comenta, a face aprecieri, a încerca să influenţeze opinia publică.

Această declaraţie îmi aminteşte, culmea, de un cântec "de pahar" pe care nu ştiu câţi şi-l mai amintesc: "subiectul" îşi motivează abuzul de băutură cu versurile ***"căci sunt copilul nimănui, şi n-am nici bani, nici casă, lăsaţi-mă lângă pahar; de lume nu îmi pasă" etc., etc.***

Chiar dacă, în parte, sunt în situaţia din cântec, **eu nu sunt "copilul nimănui" şi mă consider "copilul" neamului meu, şi "de lume îmi pasă", de lumea asta, mică sau mare, cum vreţi să o socotiţi, în relaţie cu mapamondul!**

Atenţie, articolul pe care vi-l voi prezenta în traducere absolut exactă din "Times", îmi aminteşte, îmi readuce spaimele mele îndelung ascunse vederii, <u>tabloul situaţiei imediat postbelice</u>.

Care a fost actul premergător dezmăţului comandoului evreiesc, îmbrăcat în roşu pentru derutarea adversarului?

Aducerea populaţiei din România la o stare de totală supunere prin înfometare.

Nimic nou: politica FMI, a Băncii Mondiale, etc., etc., exponenţi ai capitalului mondial deţinut de "ghici ghicitoarea mea", intră în program: *"FMI confirmă tragicul experiment făcut în România"* - titlul exploziv al articolului pe care vi-l voi pune la dispoziţie.

Cum de F.M.I. "confirmă" crima împotriva poporului român? De bună voie?

Nu, obligată de constatările incontestabile ale agenţiei "Reuters".

Bine, o să spună tragicii susţinători ai lui Băsescu, şi ce legătură din toate acestea cu idolul lor de mucava?

Păi să vedem cum caracterizează "Times" contribuţia guvernărilor Băsescu: *"... clasa politică gata să facă orice, în faţa oricărei comenzi externe, dacă este lăsată în continuare să fure"*!

Poftim? Băi, nea Viorele, băi, nea Romane, băi, nea Mihai, rătăciţilor, iată ce scrie un ziar! (antibăsist??)! Mai departe nu este decât negură. A minţii!

Să fac o precizare, ca să vă trezesc: este vorba de presa pe care până mai ieri aţi invocat-o ca argument principal al situaţiei disperate în care "lovitura de stat" ar fi adus România şi pe care eu am adus-o ca argument al ofensivei iudaice împotriva României şi al obedienţei totale a guvernărilor Băsescu faţă de interesele majore evreieşti în România. Sper că nu aţi uitat campania furibundă de presă declanşată imediat după suspendare.

Până a mă întoarce la articolul "Times", să vă mai împrospătez memoria afanisită: aţi trăit sau aţi citit despre consilierii sovietic care se implicau permanent - eufemistic vorbind - în viaţa şi soarta noastră după 1944. Tot ce impuneau nu avea nici o legătură cu legile cu interesele noastre, era de o absurditate revoltătoare şi fără drept la replică. În România timpului se aflau 30-40.000 de tancuri ruseşti care făceau legea. Românii, de la mic la mare, îi urau de moarte, cu excepţia "băsiştilor" timpului care ne făceau pe noi pe toţi idioţi, că nu pricepem nimic din evoluţia timpurilor, şi care au ţinut-o aşa până au închis ochii; blestemaţi să fie şi în mormânt!

Ieri (fără importanţă data exactă) a venit un adjunct al secretariatului de stat american care nu a avut de discutat; nu a venit să vadă care ar fi situaţia. Nu a ascultat argumentele ce i s-au adus, căci nu venise sa "cântărească", venise să "căsăpească" orice mugur ar fi apărut pe firava crenguţă a speranţelor româneşti de dreptate şi logică! Comisari sovietici de naţie americană! Ar trebui să vă crape obrazul-şorici de ruşine când aţi pomenit de democraţie! Încet dar ireversibil "vă daţi arama pe faţă"; încet dar ireversibil poporul român ajunge să vă cunoască din ce în ce mai bine! O să vă urască aşa cum i-ai urât pe ruşi!

Dar să revenim la **articolul din "TIMES"**:

"FMI a făcut în România şi cu România un experiment pe cât de dramatic, pe atât de "dezgustător".

"Reacţia FMI la acuzaţiile "Reuters" confirmă că în România a avut şi are loc un experiment FMI"!

Şi continui repetând citatul prezentat pe jumătate: *"alegerea României pentru acest experiment este lesne explicabilă: stat slab în disoluţie economică aproape completă şi în disoluţie politică în curs, clasă politică gata să facă orice, în faţa oricărei comenzi externe, dacă este lăsată în continuare să fure"*.

Despre cine vorbim? Despre guvernările Băsescu, sigur!

La cât vă duce mintea, ***veţi veni cu argumentul că dacă erau alţii, o făceau alţii.***

Este vorba de o crimă comisă, este vorba de un criminal dovedit; a invoca posibilitatea că şi altul "ar fi răsucit cuţitul" în victimă nu are nici o relevanţă, <u>nu absolvă pe criminal de crimă</u>.

Urmează în articolul citat singurul subtitlu: *"Nivelul de trai din România s-a prăbuşit!"*

Citez iar, cu toate că veţi citi în redarea articolului, dar o fac încercând să subliniez că este vorba de "ultimii trei ani" la discreţia totală a lui Băsescu: ***"După trei ani de programe FMI, nivelul de trai în românia s-a prăbuşit.*** *Dar să zicem că nu acest aspect este important, în măsura în care era preţul pentru "câştigarea" echilibrelor şi stabilităţii". "Dar acestea sunt poveşti de adormit copiii, căci este vorba de echilibrul şi stabilitatea celui ajuns în nemişcare economică, stabil până în măduva oaselor şi pentru totdeauna!"*. Deci se consemnează decesul: politica dusă în ultimii trei ani de o clasă politică gata să execute orice comandă externă "dacă este lăsată în continuare să fure"!

Voi încheia într-un spirit optimist, inspirat de "succesurile" şi "realizările" tovarăşului Băsescu: "cât despre rezultatele obţinute, au fost evocate aceleaşi poveşti răsuflate cu stabilitatea financiară recâştigată, fără a se preciza că operaţia poate a reuşit, numai că pacientul a murit!"

Pentru conformitate vă oferim articolul în totalitate şi Dumnezeu să apere România de ciuma băsistă!

Nicador Zelea-Codreanu

- ARTICOLUL DIN "TIMES" -

"Qui s'excuse s'accuse" spune de veacuri un proverb francez. Se aplica mănuşă celor care se scuza înainte de a fi acuzaţi, precum şi acelora care reacţionează ca şi cum au fost prinşi cu musca pe căciulă.

"Qui s'excuse s'accuse" - asta s-a putut spune extrem de nimerit despre FMI, când agentia *Reuters* (piesă de frunte în mass-media economică mondială) a acuzat, cu subiect şi predicat, FMI-ul, de folosirea unor standarde duble în programele stabilite pentru România, faţă de cele pentru ţări considerate occidentale, precum Portugalia sau Irlanda.

FMI a sărit imediat ca ars. Agenţia *Reuters* a avut parte de o replică lungă şi împopoţonată cu explicaţii ne-necesare faţă de subiectul incriminării, unele chiar false, despre situaţia economică din România, şi altele, şi mai netemeinice, despre strategiile concepute de FMI.

Cât despre rezultatele obţinute, au fost evocate aceleaşi poveşti răsuflate cu stabilitatea financiară recâştigată, fără a se preciza că operaţia poate a reuşit, numai că pacientul a murit!

Ceea ce spusese *Reuters* despre programul FMI în România, prin comparaţie cu programele pentru alte ţări europene, este însă mizilic în raport cu ceea ce specialişti sau analişti de specialitate din România observaseră de ani de zile. Dar, bineînţeles, FMI, cel care se comportă precum stăpânul faţă de sclavi în relaţia cu ţările de la periferie, cum este şi anexa bananieră numită "România", s-a făcut că nici nu vede, nici nu aude aprecierile venite din România. Nu era, desigur, ca stăpânul de sclavi să se coboare într-atât!

Când a spus însă ceva *Reuters*, pe care cei de la FMI n-o puteau plasa pe la periferia colonială, reacţia a venit imediat. Şi s-a dovedit că Reuters a lovit în moalele capului.

De ce însă *Reuters* s-a trezit abia acum, după ce s-a făcut ani de zile că nu vede ceea ce era de zărit şi de la o poştă, este o altă problemă!

Este foarte posibil însă că, în contextul controverselor germano-anglo-americane asupra strategiilor de urmat în faţa crizei datoriilor suverane, tunurile anglo-americane, inclusiv cele mediatice, să fi fost puse, alături de euro, şi pe strategiile de tip colonialist franco-germane în Europa de Est, şi pe rezultatele lor dezastruoase!

Interesează foarte puţin acest aspect în legătură cu problema cu pricina. Fapt este că *Reuters* pune punctul pe "i" şi FMI, în calitate de instrument al asupririi Europei de Est, răbufneşte de mânie că este prins cu mâţa-n sac!

Ce au însemnat, de fapt, politicile de dublu standard de care a fost acuzat FMI?

Cea mai precisă decriptare au folosit-o în România acei analişti care au formulat clar că, la cererea capitalului privat transnational vest-european, **FMI a făcut în România - şi cu România - un experiment pe cât de dramatic, pe atât de dezgustător.**

Reacţia FMI la acuzaţiile *Reuters* confirmă că în România a avut şi are loc un experiment FMI!

Alegerea României pentru acest experiment este lesne explicabilă: stat slab, în disoluţie economică aproape completă şi în disoluţie politică în curs, clasă politică gata să facă orice în faţa oricărei comenzi externe, dacă este lăsată în continuare să fure.

In ce a constat experimentul?

Înainte de toate, în **impunerea tezei: *statul este de vină, statul să plătească!*** Lucru cu atât mai caraghios în România, dar poate cu atât mai relevant pentru experiment, deoarece nu statul aduse ţara în situaţia economică nesustenabilă în care ajunsese în 2009. **Nu statul dăduse creditele de consum destabilizatoare, nu statul făcuse importurile halucinante anterioare, ci sectorul privat.**

Culpabilizarea statului însemna să plătească salariaţii, pensionarii, contribuabilii, şi nu băncile şi debitorii lor! In consecinţă, după ce **a fost schimbat forţat Codul Muncii pentru a lăsa munca la cheremul capitalului**, au fost stabilite **cele mai dure măsuri de austeritate din Europa:** tăieri de salarii, îngheţări de pensii, amputări de programe sociale, toate combinate cu majorări de impozite. Şi, corolarul experimentului, toate aceste ajustări cerute a fi făcute de către stat au fost puse de la început în cârca populaţiei!

Dacă FMI consideră cumva acest experiment un succes, cum vrea să demonstreze, înseamnă că această instituţie şi-a pierdut si drumul, şi cărarea şi a ajuns doar **un jalnic instrument la cheremul capitalului privat transnaţional ale cărui interese le reprezintă cu neruşinare**, fără a mai încerca măcar de formă să afişeze că ar mai urmări şi o dezvoltare a ţărilor prinse în vizor!

Nivelul de trai din România s-a prăbuşit

După trei ani de programe FMI, nivelul de trai în România s-a prăbuşit. Dar, să zicem că nu acest aspect este important, în măsura in care era preţul pentru "câştigarea" echilibrelor şi stabilităţii. Dar acestea sunt poveşti de adormit copiii, căci este vorba de echilibrul şi stabilitatea celui ajuns în nemişcare economică, stabil până în măduva oaselor şi pentru totdeauna!

Fundamental este faptul că, prin programele aplicate, România a ajuns în imposibilitatea fizică de a creşte, ceea ce pentru o ţară subdezvoltată, este un dezastru! Acest program a consolidat, în plină criză, poziţia României de anexă bananieră a Vestului Europei, care s-a conturat şi articulat în perioada anterioară de creştere economică bazată aproape exclusiv pe creditul de consum promovat de băncile occidentale.

De-acum, România are perspective de dezvoltare închise. Ultimele redute ale capitalului autohton au fost lichidate în favoarea capitalului străin de către acest program de criză, şi cu aceasta, **soarta României ca ţară în extincţie, a fost pecetluită, ceea ce reprezintă cel mai mare rău pe care FMI l-a făcut** unui năpăstuit din Est, printre mulţi alţii din lume.

***

CA SCROAFA ÎN COPAC (continuare din pag. 1)

Pe deţinătorii de capital, ca deţinători de principiu, sau pe cei care, având puterea şi dorind perpetuarea în această poziţie, se simt îndreptăţiţi să fure din banii publici în dauna rostului pentru care se presupune că au fost aleşi.

Această diversiune de dimensiuni naţionale a început să piardă teren începând de la "disputa" Băsescu – Arafat - de fapt disputa dintre o bună parte a populaţiei şi **un personaj de un grobianism revoltător, cocoţat de milioane de români în scaunul prezidenţial *ca SCROAFA ÎN COPAC***, tot în speranţa unei schimbări în mai bine.

Comportamentul mitocănesc "a prins" la acea categorie de români care nu au nici cea mai vagă idee despre imensul angrenaj care pune în mişcare naţiunea română într-un sens sau altul.

Din mintea a cel puţin o treime din populaţia României a dispărut imaginea reală a situaţiei în care ne aflăm; catastrofa în care a fost târâtă ţara nu are pentru aceşti oameni nici o noimă.

S-au trezit într-o tabără, mânaţi ca oile de nişte ciobani iscusiţi şi refuză să observe că au fost şi sunt păcăliţi. Pentru aceştia nu există evidenţe, nu există argumente, nu există interes naţional, nu există nici interes personal; o treime poate din populaţia ţării a făcut un mariaj dezastruos cu un mitocan care îşi bate consoarta, o ţine nemâncată, o "utilizează" în pat când crede el de cuviinţă, o "munceşte" cât de mult în propriul folos, nu îl interesează starea sau situaţia copiilor din grădina sa. Partenera, "şi făcută şi bătută şi cu banii luaţi", refuză zgomotos şi ridicol să observe că este tratată ca un obiect folosit conjunctural: este mitocanul ei şi cu asta basta!

Un amic mai vechi care, la timpul potrivit, "mi-a deschis ochii" asupra forţelor interesate să fim acceptaţi în Uniunea Europeană, convins că nu suntem "acceptaţi", suntem "băgaţi", vrem - nu vrem, acum vine cu argumentul că "dacă pică Băsescu vom fi excluşi din Uniune!" Adică ar vrea să spună că am fost acceptaţi luând în consideraţie interesele României?

De când aţi descoperit, puţin isteţilor, că există vreo naţiune sau vreun conducător al unei naţiuni pe care "să îl facă grija" de România şi de români?

Amintiţi-vă de vestitele "garanţii de securitate" oferite de Marile Puteri în perioada

interbelică unor ţări europene: nu au fost niciodată respectate, acesta fiind un aspect al problemei, dar care era expresia clară a intereselor geopolitice ale garanţilor.

Orbilor, o evreime mondială care îşi propune să creeze în România un "Israel european", un refugiu sau poate numai loc de desfătare pentru urmaşii lui Iuda, au nevoie de o "locaţie" în afara circuitelor economice, politice şi de securitate militară! De ce? Că mai este sau nu Băsescu? Să fim serioşi, servitorii stau la coadă!

De acord că este sau era omul potrivit la locul potrivit, executant docil al ordinelor primite de la stăpâni, total indiferent la tot ce depăşeşte interesul personal şi de gaşcă, dar până unde vreţi să mergeţi, orbilor?

Că sunteţi orbi ne doare şi pe noi, căci sunteţi fraţii noştri, chit că fraţii nu ţi-i alegi. ***Dacă însă vreţi să ne scoateţi şi nouă ochii, deja este prea mult!*** Ştiţi povestea că în ţara orbilor a vedea este un defect care nu se iartă; în ţara orbilor celor care văd li se scot ochii! Sunt chiar pericole publice.

"În ţara orbilor chiorul este împărat!" "***Chiorul***" urăşte şi, dacă poate, elimină pe cei cu vederea şi cu vederile normale!

Şi, ca o paranteză de la care nu pot să mă abţin, un tânăr care face "***În gura presei***" şi care din păcate, din când în când mai "dă cu bâta în baltă", spunea cu mare încredere în sine mai zilele trecute "proverbele româneşti nu au nici o noimă" şi descoperise el totuşi unul cu oarecare logică. Într-o viaţă plină de conţinut, de experienţe, de bucurii şi necazuri, nu ştiu dacă am auzit o prostie mai mare de la unul pe care agreez să îl ascult! Suficienţa, bat-o vina!

Dar să abordăm puţin **problema partizanatului politic: *a te declara neutru, simplă cameră de luat vederi (cu sonor) atunci când abordezi o problemă, este dezumanizare.***

Desigur că logica şi adevărul sunt componente obligatorii când eşti "jurnalist". Când te declari imparţial, echidistant, neangajat, particica ce te deosebeşte de un robot, de un aparat "condus" de un program, se reduce până la absurd. Pare greu de crezut şi atunci rămâne o simplă încercare de a-ţi justifica poziţia şi de a cerşi de la cititor un surplus de încredere.

Amicul meu **V. P.**, jurnalist de pe vremea când eu nici nu visam să sâcâi duşmanii cu naţional-creştinismul meu, în obişnuitul său articol lunar, de obicei sub numele generic "***Vedere de pe centura politicii***", din cea mai importantă revistă de informaţie şi atitudine din România (am numit "***LUMEA***"), îşi defineşte poziţia, drepturile şi, din păcate, apelul la clemenţa cititorului: "nefiind asociat cu nici un partid politic, nefiind simbriaşul nimănui, am căderea morală să văd detaşat ce se întâmplă" - închei citatul. Deci, într-o tradiţie inconfundabilă, "imparţial ca tot românul"!

Pe parcursul unui articol-fluviu care te lasă copleşit de atâta imparţialitate, "vede detaşat lucrurile" - atât de detaşat, că la fiecare idee auzi scrâşnetul încrâncenat al măselelor.

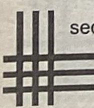
Nu scriu un contra-editorial, dar utilizez argumentele domniei sale pe cât posibil fără "ghioagă peste bot" (apropos de "detaşat de ce se întâmplă").

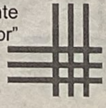
Repet, ca să fie clar: nu intru într-o polemică; **articolul domniei sale, închipuit original, este etalon naţional de prezentare a unor argumente valabile exact pentru segmentul de populaţie care refuză orice informaţie care ar putea să le clatine convingerile pro-băsiste.**

1. *"...nu au minimă experienţă administrativă (Antonescu, Ponta) în viaţă, nu au condus măcar o tejghea sau un atelier..."*

De la tejghea la un mare petrolier este distanţă ca de la cer la pământ.

Putem înţelege de aici că un preşedinte trebuie să fie expert în rezolvarea "tuturor"

problemelor, gen Ceaşcă; guvernul, cu sute de experţi, stă drepţi, cu caietul de notiţe în mână, sorbind indicaţiile - mentalitate comunistă sută la sută!

Instinctele primare, lipsa de caracter pe care V.P. nu o poate contesta în veci şi care s-a reflectat în măsurile de pe poziţiile de slugoi al oricui împotriva amărâţilor din România, nu contează?

2. *"Îşi creează o majoritate ad-hoc în Parlament şi au întors instituţiile statului pe dos"*.

Noi suntem proştii fără memorie: cine îşi creează o majoritate ad-hoc cu UNPR, cu UDMR, cu minorităţile şi adoptă legile cele mai distrugătoare (educaţie, sănătate, etc.)?!

Cine mai avea "la un colţ" şi acorda autonomie teritorială ungurilor?

Cine „a întors instituţiile statului pe dos", transformând S.R.I., SIE, Procuratura, CCR, în instrumente personale, cine introduce înregistrarea convorbirilor telefonice, cine s-a folosit de toate instituţiile statului în mod discreţionar, în folos personal? Băsescu în 10 ani sau Ponta - Antonescu în trei luni?

3. În bătaie de joc, dar dându-şi cu grebla în cap: *"programul politic este limpede pentru toată lumea: Jos Băsescu!"*

Aţi vrut să fiţi ironic? Exact acesta este primul deziderat al poporului român; "programul lor politic" începe cu "Jos Băsescu!", condiţie obligatorie pentru a putea pune în funcţiune un program politic!

4. *"Niciodată nu s-a vorbit atât de urât despre ţara noastră"*!

Sunteţi absolut uluitor şi uluitori! Cine şi unde a vorbit urât de România? Macovei cu gaşca, Gitenstein ca prim apărător al intereselor (americane?) evreieşti în România, presa evreiască din Europa şi America (am specificat "evreiască" fără rost căci oricum toată este aşa). D-le V. P., vorba idolului de mucava: "ghici ghicitoarea mea!", au explodat cu toţii împotriva României, de fapt împotriva schimbării în România, de dragul binelui nostru? Un ridicol care ucide fără drept de apel bunul simţ!

5. *"Această lovitură de măciucă"*, o expresie care cuprinde două sugestii: utilizarea forţei fizice sub orice formă şi nerespectarea legilor: minciună + minciună! "Vestitul Apus", "apărător necondiţionat al intereselor româneşti", a monitorizat "la sânge" orice gest al "puciştilor". Surpriză: "De ce nu se supără mama că Ionel face pipi în pat?"

Nici o lege încălcată, inclusiv legile prevenind debarcarea satirului, altele decât oriunde în lume!!

6. *"Scânteia a fost arestarea marelui sinucis din Zambaccian"*

Ne jigniţi profund! Chiar ne credeţi idioţi? Arestarea lui Adrian Năstase? 8 milioane de români cer alungarea "în pustie" a impostorului pentru că a fost arestat un alt vânzător de ţară?

Credeţi că această imensă majoritate de electori au dureri în cot că un îmbuibat, profitor, împilator al poporului român, va face câteva luni de închisoare? Nu vă supăraţi: cui vă adresaţi, unei turme de imbecili?

Nu cumva "scânteia" a fost încercarea de a "privatiza" în favoarea unor beneficiari israelieni a Serviciilor de Urgenţă? Nu cumva vorbeam la timpul potrivit de "măsuri de austeritate absolut justificate" (?!?!) în timp ce Elena Udrea cheltuia 4 miliarde de euro pentru nişte "obiective" care se înscriu perfect în zicala românească " luxul şi păduchii de lemn"?

7. *"A băgat Monitorul oficial sub pat"*?

Ce nu a băgat Băsescu sub pat? Să încep să înşir iarăşi toate "serviciile", Procuratura, Fiscul, Guvernul, Parlamentul?

La fiecare afirmaţie călcaţi pe greblă! Vă faceţi singur "zob"!

8. *"Modificarea legii referendumului prin ordonanţă de urgenţă"*.

Probabil vă referiţi la introducerea "cvorumului"; apropos de bâtă: "bâta în baltă!"

9. Faceţi caz de aplicarea rezultatului referendumului cu "parlament unicameral", "satul arde şi baba se piaptănă".

De asta au ajuns românii în sapă de lemn sau din cauza sutelor de "sosii" ale dvs.!

Păi de la respectivul referendum până acum trei luni, a domnit discreţionar satirul; ce faceţi, acuzaţi fosta opoziţie? "De ce nu au apucat prevederile referendumului?" Tăcere: "tăcerea e de aur" sau "Dacă tăceai, filosof rămâneai!"

10. *"Toţi au fost la guvernare, nu mai pot afirma că marinelul este incapabil de coabitare"*.

Vorbiţi serios? Cu cine a coabitat, pentru Dumnezeu?

Nu puteaţi, în folosul cauzei pe care o slujiţi, "nefiind simbriaşul nimănui", să săriţi peste această afirmaţie absurdă?

Cu cine a coabitat? Cu nimeni sau cu cei care i s-au subordonat total; între slugă şi stăpân (slugă şi el ca alţii) se pot caracteriza ca relaţii de coabitare cu "curul tăbăcit de şuturi" şi lingând zilnic mâna care ucide lent poporul român?

11. *"Între o lighioană ca Radu Mazăre şi Elena Udrea, eu aş vota-o pe ea"*.

Alături de Johanes Claus, Radu Mazăre este cel mai eficient şi mai iubit primar! Peste 70%?

Măcar două cuvinte care să justifice preferinţa pentru Elena Udrea; măcar un cuvânt! Mă gândeam că poate aveţi informaţii secrete care să vă îndreptăţească afirmaţia. Din ce ştie toată lumea, opţiunea domniei voastre nu are corespondent în viaţa şi activitatea politică a respectivei persoane.

12. *"Conducător din istoria românilor mai înjurat ca Traian Băsescu..."*.

Aveţi dreptate, "gura mincinosului adevăr grăieşte"! Observ cu stupoare că pentru dvs. înjurătura este o manifestare care confirmă valoarea acestuia. Deci totul are o logică kafkiană!

13. *"Să arunci un om în faţa unui popor debusolat, dedat la ţoşcă, ... fiindcă ar fi vinovat de criza economică din România"*

Judecată înţeleaptă, Băsescu este angajat - prin orice vreţi - să "păzească" şi să "salveze" la nevoie România, ca un "salvamar". Plătit pentru asta!

Salvamarul stă pe malul istoric, priveşte cum "România intră la apă".

Prima opţiune: să încerce să o oprească; dacă a intrat, totuşi, să facă ceva conform fişei postului, să o oprească de la catastrofă.

Domnia sa nu face nimic: hăhăie, debitează cascade de minciuni şi găseşte soluţia la un moment dat; pentru un hocus-pocus mai sustrage un litru de sânge din corpul "României", pretextând că *"greutatea trage victima la fundul apei"*. Nu este "măiestrit", dar incontestabil!

Cât despre poporul român "dedat la ţoşcă", ca nuca în perete: **din 22 de ani, circa 20 au avut în guvern ca ministru, ca primar general, ca preşedinte, pe tovarăşul**; direct sau într-o proporţie oarecare este vinovat că ne-am "dedat la ţoşcă".

14. *"Fariseii de la Bruxelles abia aşteptau pretexte şi au venit"*.

Că sunt farisei la Bruxelles, sunt de acord. Că nu au nici o dragoste pentru România, am spus mai devreme.

"Farisei" are un singur sens şi anume negativ apropos de interesele noastre naţionale; altfel spus, ne consideră încă drept "vacă de muls", sursă de braţe de muncă ieftine, furnizor de romănce, loc de experimentat diverse "procedee" social economice, etc., etc. Aceşti farisei erau mai ieri şi mai azi disperaţi că văcarul şef, omul lor neom, pierde controlul asupra României, în frunte cu Barosso!

D-le V. P., înţeleg să vă faulteze adversarii, să vă "loviţi singur" şi fără milă şi fără limite, parcă depăşeşte absurdul!

15. *"Dacă se va dovedi că am plagiat..."* (apropos de Victor Ponta).

Mai lăsaţi-ne cu plagiatul, pe care l-am acceptat, dar care nu are relevanţă, nu poate produce atâta durere, nu poate produce atâtea necazuri poporului român cât Băsescu de când ne poate el căsăpi.

Dacă plagiatul este şi va fi singurul "defect" al lui Ponta, vom vedea; ceea ce am văzut şi nimeni nu mă poate contrazice, este că dacă Băsescu ar fi avut un singur defect şi anume plagiatul unei lucrări de doctorat, trăiam acum liniştiţi. Oricum, chestia cu un doctorat trece în viteză cosmică pe lângă Băsescu, neavând nimic în comun.

În articolul-fluviu pe care l-am luat ca etalon, fiind comun cu alte zeci sau sute de articole scrise de o presă dirijată, autorii caută să descopere tot felul de motive de ai ataca pe Antonescu - Ponta; în cazul de faţă Ponta este calul de bătaie.

Să fim bine înţeleşi: Mişcarea Legionară a avut ca duşman principal comunismul, care în perioada interbelică se confunda cu lupta antinaţională a evreilor, condusă de evrei, "practicată" de ei. După 1944 şi în următorii 15 ani cel puţin, evrei deghizaţi în comunişti au aplicat "războiul iudaic" asupra poporului român având ca rezultat 1.115.000 de arestări în numele luptei de clasă, în numele urii de clasă, lăsând în urmă cel puţin 500.000 de asasinaţi sub o formă oarecare.

Mişcarea Legionară se situează exact pe aceeaşi poziţie şi nu vede în desfăşurarea evenimentelor politice de astăzi decât perpetuarea luptei dintre două forţe politice, pornită imediat după 1944. Atunci, comunismul iudaic versus comunismul autohton; dominând cu o brutalitate criminală scena politică până prin anii 60, ramura iudaică a comunismului în România a declanşat cea mai mare, mai sângeroasă, mai distructivă teroare din toate timpurile, care la nivel european nu s-a regăsit nicăieri. Astăzi, ramura Antonescu - Ponta reprezintă facţiunea autohtonă care luptă pentru putere; Băsescu – Ungureanu – Tismeneţchi – Patapievici - ramura iudaică, sprijinită de finanţa mondială, de şefii UE, de Statele Unite prin ambasadorii evrei sau homo pe care îi trimite. Şi facţiunea autohtonă a partidului comunist român, care preia puterea la câţiva ani după înscăunarea lui Gheorghiu-Dej, a continuat o politică pe care poporul român a detestat-o, fiind un popor creştin şi naţionalist. Dar se poate face o diferenţă clară între perioada 1944 - 1964 şi după aceea, până în 1989. Dezmăţul criminal din perioada comandoului evreiesc, în frunte cu Ana Pauker, nu a fost niciodată egalat în vreo perioadă a istoriei României.

Am mai scris într-un editorial în care vorbeam despre Ungureanu prim-ministru, rosturile şi măsurile luate în numai 78 de zile de guvernare, despre informaţia apărută în presă, semnalând faptul că între lucrurile intime pe care M. R. Ungureanu le adusese la birou în Palatul Victoria, se afla un portret al Ana Pauker. Să înţelegem de aici că această criminală reprezenta un model pentru M. R. Ungureanu? Nu este exclus.

Dacă Băsescu ajunge la Cotroceni din nou, ajutat de puternicele organizaţii evreieşti din lume, va readuce pe Ungureanu la Palatul Victoria şi acesta va avea grijă să aplice o politică social economică distrugătoare pentru români.

Avem toate motivele să credem că măcelul anilor 44 - 64 nu se va repeta sub aceeaşi formă; nici nu este necesar, căci metodele de a provoca genocid în România au evoluat. Deja Băsescu începuse prin intermediul guvernelor Boc să aplice desfiinţări de spitale, reducerea mijloacelor de subzistenţă a populaţiei şi toate pe care le ştiţi.

Încă trei rânduri de încheiere: am început prin a demonstra, folosind un articol "consistent", scris de un observator de obicei atent şi de obicei bine intenţionat, că toate argumentele prin care încearcă să acuze o guvernare care nici nu s-a instalat bine la Palatul Victoria, se întorc precum un bumerang împotriva guvernărilor Băsescu care au distrus până şi orice speranţă din minţile şi inimile românilor. "Băsismul" este o boală gravă care a contaminat şi oameni de valoare, aparent un virus care întunecă raţiunea.

Îmi permit să vă aduc la cunoştinţă, ca un om care, ca şi alţi sute de mii sau milioane, au trăit pe propria piele cea mai neagră perioadă din viaţa acestei ţări; nu fac pe deşteptul, nici pe filosoful: am avut oribilul "privilegiu" de a suporta, oricum, mai mult decât alţii, toate măsurile distrugătoare ale acelor două regimuri comuniste dintre 1944 - 1964 şi 1964 – 1989:

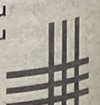
Credeţi-mă, perioada dominată de comuniştii evrei "vărsaţi" pe teritoriul României din vidanja bolşevismului iudeo-comunist, a fost incomparabil mai sângeroasă şi mai distrugătoare pentru români.

Mulţi interlocutori ai mei trag o linie de egalitate între efectele viitoarei guvernări Ponta sau Ungureanu.

Ascultaţi cuvântul "baciului": dacă veţi încăpea şi vom încăpea pe mâna "comandoului" evreiesc Ungureanu – Tismăneanu - Patapievici, va fi vai şi amar de noi, de copiii şi nepoţii noştri! Dixit. Miza este uriaşă.

Oricum va fi, românii de abia s-au învăţat să iasă în stradă, oricum s-au săturat de stăpâni venetici!

Atitudini

MALAXORUL IUDAIC

Ca un privitor atent al istoriei, văzând - spre deosebire de ceilalţi - relaţia ombilicală între mari evenimente, urmările acestora pe termen mediu şi lung şi legătura cu marile planuri iudaice de stăpânire a mapamondului, te trezeşti la un moment dat într-o cameră obscură.

Insistenţa cu care noi urmărim acest aspect al problemei nu este determinată nici de un interes teoretic, nici de o linie politică a Mişcării Legionare, cu atât mai puţin de o „moştenire" impropriu numită genetică.

România (şi nu numai ea) a fost „confiscată" de acea tabără care nu are ca ideal decât „viţelul de aur", şi aruncată într-un malaxor din care trebuie să iasă de o anumită dimensiune, de o anumită formă, de preferinţă sferică şi lucioasă, „standard", deloc „colţuroasă" - şi de aici ideea de „colţi" retezaţi.

Dar să revenim la istorie, o istorie care îşi confirmă actualitatea în fiecare minut al existenţei noastre.

Care a fost **prima ţară iudaizată din lume**?

Fără discuţie, Statele Unite ale Americii; orice om care a beneficiat de o instrucţie medie şi care a depăşit stadiul de consumator de manele îţi va confirma această presupunere. Sunt convins că nu este cazul să demonstrez acest lucru şi, oricum, mă adresez acelora care nu mai au nevoie de argumente.

Ce sunt Statele Unite? O ţară cât un continent, fără bariere naţionale, împărţită în „state" din motive pur administrative, ai cărei cetăţeni nu îşi pot permite să aibă o naţionalitate decât în cazul unor serbări de Sfântul Valentin, de exemplu, sau altele; practicarea oricărei religii este liberă dar subminată permanent de o propagandă suficient de vizibilă; creştinismul este permanent discreditat prin tot felul de teorii ştiinţifice, printr-o literatură dedicată, printr-o cinematografie total în mâna evreimii, prin favorizarea apariţiei a tot felul de secte „spărgând" unitatea Bisericii.

Masoneria, alt instrument al iudaismului mondial, controlează financiar şi economic viaţa statului, de la „macro" la individ.

Nu discutăm acum împrejurările în care a fost construit colosul american, ele au fost unice; principiile de bază însă au fost folosite la următoarea victimă a intereselor iudaice: Rusia Ţaristă, devenită Uniunea Sovietică.

Este un lucru bine cunoscut că marea finanţă americană în special, dar nu numai, a „plătit" fiecare pas al devenirii „sovietice".

Un stat mamut, format dintr-un conglomerat de state, întins pe două continente, „la dispoziţia" unei conduceri care se vrea aleasă printr-un vot democratic, prin alegeri; până aici totul bine, dar lipsea alternativa! „Adame, alege-ţi o femeie".

Dacă cineva mai are dubii în legătură cu stricta relaţie dintre evreime şi tot ce a însemnat „Uniunea Sovietică", vă vom aminti că forul suprem de conducere, „Comitetul Central" al PCUS, format din 860 de membri, avea în componenţa sa 800 de evrei şi restul de 60 nu erau obligatoriu ruşi!

Cu mici diferenţe, în special de abordare a problemelor economice, apropos de economie centralizată la sovietici, de fapt cancerul care ucide acest stat, **veţi vedea că foarte multe reguli, foarte multe deziderate ale celor două state, S.U.A. şi U.R.S.S., sunt identice!** ***O privire atentă şi calificată te face să observi aceeaşi mână cu şase degete care se află în spatele cortinei şi care plăsmuieşte lucrurile după acelaşi model şi în favoarea aceloraşi beneficiari.***

Faptul că în Rusia modelul iudeo-american nu a avut câştig de cauză, nu este un mister: lupta pe viaţă şi pe moarte a etnicilor ruşi contra etnicilor evrei la nivelul cel mai înalt al conducerii U.R.S.S., alternând gruparea câştigătoare, a determinat în final distrugerea sistemului care era criminal; totuşi lucrurile sunt conduse în continuare de interesele iudaice (vezi România de azi).

O oarecare conştiinţă, la nivelul populaţiei, a măreţiei Imperiului Rus de altădată, conştiinţa puterii, rezervele uriaşe de materii prime, începând cu petrol şi gaze şi terminând cu aur şi diamante, sunt elemente greu de „contrazis" chiar şi de megaforţă iudaică mondială. În afară de aceasta, Rusia deţine în „biblioteca" de atuuri o carte care poate oricând să distrugă un punct de vedere vital în procesul de implementare a intereselor iudaice la nivel planetar: ca ocupantă a teritoriilor poloneze pe care se aflau lagărele germane de la Auschwitz şi Birchenau, sunt posesorii arhivelor - care nu au fost şi probabil nici nu vor fi făcute publice - păstrate, cum am spus, ca un as care poate schimba raportul de forţe la masa poker-ului mondial; oricum, acest „as" îşi pierde valoarea practică în timp, pe măsura creşterii puterii iudaice, când nu va mai conta conţinutul acelor arhive.

Pierderea spaţiului ex-sovietic, dar probabil şi alte considerente, a determinat necesitatea apariţiei unei alte încercări, în curs de desfăşurare: Uniunea Statelor Europene.

Unde se dezvoltă şi prosperă cel mai bine „peştele" iudaic? Într-o „mare" în care, dacă îl cheamă Wais, poate fi german, francez, englez, ungur, polonez, nordic sau ce vrea să se declare, şi în care poate „să fie orice" – bineînţeles, de la nivelul mediu în sus, în economie sau în politică.

Şi acum, ce a determinat abordarea acestui subiect: **Vladimir Bukovsky, mare disident rus, scriitor, refugiat politic în Anglia, publică pe internet un text pe care îl reproducem în continuare**, şi care poate fi un argument în plus la teoria expusă mai sus.

Concluzia din ultima propoziţie a textului lui Bucovsky „hrăneşte" optimismul nostru funciar.

Vasile Păduraru

Mi se pare de neînţeles că după ce a fost îngropat un monstru, Uniunea Sovietică, un monstru similar, este construit. De ce CE (Comunitatea Europeană) a devenit UE (Uniunea Europeană)?

Poate, dacă examinăm Rusia Sovietică, vom afla răspunsul.

Uniunea Sovietică *era CONDUSĂ de un birou politic format din 15 OAMENI care nu erau aleşi, care se investeau în funcţii reciproc şi care nu dădeau socoteală nimănui.*

Uniunea Europeană este **condusă de 25 de oameni** (Comisia Europeană), **în acelaşi fel: se întâlnesc în secret, nu răspund faţă de cineva şi nu-i putem destitui din funcţii.**

S-ar putea spune că Uniunea Europeană are un PARLAMENT ales.

Şi Uniunea Sovietică avea unul: SOVIETUL SUPREM. Se aplica ştampila (se vota) la fel ca pentru Parlamentul European, iar timpul la microfon era limitat la un minut pentru fiecare vorbitor, la fel ca şi în Parlamentul European.

În UE sunt **sute de mii de eurocraţi cu salarii imense**, cu mulţi servitori, bonusuri si privilegii, cu imunitate pe viaţă la orice persecuţie, care sunt mutaţi pur şi simplu de la o funcţie la alta, indiferent dacă au făcut treabă sau nu.

Nu este asta exact ce se făcea în fosta Uniune Sovietică?

Uniunea Sovietică a fost creată prin COERCIŢIE şi prin ocupare militară.

Uniunea Europeană, admitem, a fost creată fără folosirea expresă a forţei militare, dar **tot prin coerciţie şi prin abuzuri economice.**

Pentru a continua să existe, Uniunea Sovietică s-a extins continuu. În momentul când s-a oprit extinderea a început colapsul. Iar eu am convingerea că aşa se va întâmpla şi cu Uniunea Europeană.

Scopul existenţei Uniunii Sovietice a fost crearea unei NOI ENTITĂŢI ISTORICE: poporul sovietic, iar noi trebuie să ne (renegăm) uităm naţionalitatea, tradiţiile şi obiceiurile popoarelor noastre.

La fel şi Uniunea Europeană nu doreşte să fiţi englezi sau francezi (nici români sau bulgari). **Doreşte ca voi toţi să fiţi o nouă entitate istorică**, să fiţi "europeni". Să vă suprime toate sentimentele naţionale şi să trăiţi ca o **comunitate multinaţională**.

După 73 de ani, acelaşi sistem (multinaţional), în Uniunea Sovietică a cauzat mai multe conflicte interetnice decât oriunde în lume.

În Uniunea Sovietică unul din marile ţeluri a fost DISTRUGEREA STATULUI–NAŢIUNE.

Şi asta este exact ce face UE astăzi. **Bruxelles-ul absoarbe state-naţiune** pentru ca acestea să nu mai existe.

CORUPŢIA era generală în sistemul sovietic, de sus până jos.

Şi tot aşa este şi în UE. Aceeaşi activitate coruptivă care îmbiba Uniunea Sovietică, este şi în UE. Cei care i se opun sau o dezvăluie sunt reduşi la tăcere sau pedepsiţi. Nimic nu s-a schimbat.

În Uniunea Sovietică aveam Gulagul.

Văd că, de asemenea, **avem Gulag şi în UE. Nu se numeşte "gulag", ci "political corect".** Când oricine încearcă să exprime ce gândeşte în legătură cu evenimentele (cu agenda de lucru a UE), iar viziunea sa este diferită de linia agreată (aprobată, oficială), va fi ostracizat. Acesta este începutul gulagului, **începutul pierderii libertăţii**.

(N. n.: URSS a invadat Ungaria şi Cehoslovacia în clipa în care nu au mai acţionat la comenzile ei; Bruxellesul a ameninţat Austria cu un veritabil boicot când partidul naţionalist al lui Haider a fost proclamat învingător în alegeri democratice.)

În Uniunea Sovietică ne-au spus că avem nevoie de un stat federal pentru a evita războiul.

În UE fac exact acelaşi lucru.

Vechiul sistem sovietic a fost incapabil de reformă, **şi la fel şi UE.**

PE SCURT, este aceeaşi ideologie, modelul sovietic prezentat în ambalaj vestic.

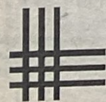
Dar, din nou, la fel ca Uniunea Sovietică, UE conţine şi propriul sfârşit.

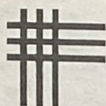
Din nefericire, când se va prăbuşi, şi se va prăbuşi, va lăsa în urmă dezastru imens şi vom rămâne cu uriaşe probleme economice şi etnice.

Dar există o alternativă la a fi conduşi de cei 2000 de oficiali autodesemnaţi din Bruxeles: se numeşte INDEPENDENŢĂ. Nu trebuie să accepţi ce au planificat pentru tine. Până la urmă, nimeni nu te-a întrebat dacă vrei să participi (să fii în UE)!

UE, eu am trăit în viitorul tău (Uniunea Sovietică) şi nu a funcţionat!

VLADIMIR BUKOVSKY

Corespondenţă

FII NAŢIONALIST!

Prezint, în cele ce urmează, un compendiu al ideilor şi faptelor esenţiale care, după părerea mea, trebuie cunoscute şi înţelese de orice tânăr din România doritor să priceapă pe ce lume trăieşte şi, eventual, chiar să schimbe ceva din această lume, **potrivit aplecării înnăscute a omului de a se face util comunităţii în care trăieşte**.

Pretind celor ce vor încerca sa respingă şi să combată ideile de mai jos, să nu facă asta înainte de a aprofunda cu bună credinţă întreg textul care urmează.

Doresc ca aceste idei să fie prezente în mintea tinerilor ca ipoteze, ca păreri pe care, în timp, să le verifice când vor putea. E bine să nu piardă din vedere aceste ipoteze atunci când analizează fenomenele şi evenimentele din jurul lor şi, **mai ales, atunci când vor încerca sa găsească soluţii problemelor cu care se confruntă.**

Aceste idei ilustrează punctul de vedere naţionalist din care ne propunem, în mod deliberat şi programatic, să cercetăm şi să apreciem lumea în care trăim.

Fii naţionalist! Naţionalist în limitele adevărului. Nu ne temem de adevăr! Dimpotrivă, ca popor, noi suntem interesaţi de căutarea, aflarea şi rostirea adevărului.

A fi naţionalist înseamnă să pui deasupra oricărei idei politice imperativul supravieţuirii ca neam, ca naţiune, ca stat! O supravieţuire în demnitate şi prosperitate. Salus Patriae suprema lex! Acest imperativ – Salvarea Patriei este legea supremă! - considerăm că este firesc şi justificat să guverneze viaţa politică în toate comunităţile naţionale de pe faţa pământului. Supravieţuirea şi creşterea demografică de calitate sunt ţinta naturală, firească, de la Dumnezeu lăsată pentru fiecare soi de fiinţe!

Naţionalismul este singura ideologie care poate fi promovată în respectul deplin al adevărului. Ca naţionalişti, nu ne temem de adevăr! Dimpotrivă, **fiind preocupaţi de edificarea şi creşterea noastră ca naţiune, suntem interesaţi de aflarea şi rostirea adevărului. Numai pe adevăr se poate întemeia ceva durabil.**

Politica interesului comunitar, naţional, pune deseori în adversitate persoane şi popoare. În asemenea cazuri, cel puţin una din părţi, dacă nu cumva amândouă, se fac vinovate de păcatul de a concepe politica interesului naţional în afara respectului pentru adevăr, pentru dreptate. Fac, din această perspectivă, afirmaţia cea mai importantă pentru liniştea şi elanul sufletesc al politicianului român tânăr şi idealist, pornit să se pună în slujba Neamului, dar şi a lui Dumnezeu: **între interesele Neamului românesc şi respectul adevărului nu există nici o contradicţie, nici o incompatibilitate.** ***Atâta vreme cât ne vom ţine aproape de obiectivele social-politice formulate de ideologii naţionalismului românesc, în frunte cu Mihai Eminescu şi Corneliu Zelea-Codreanu, vom avea de partea noastră deopotrivă argumentul adevărului istoric şi argumentul legitimităţii.***

În rezumatul cel mai succint, obiectivele noastre pot fi cuprinse prin **formula eminesciană:** *„Chestiunea de căpetenie pentru istoria şi continuitatea de dezvoltare a acestei ţări este ca elementul românesc să rămână cel determinant, ca el să dea tiparul acestei forme de stat, ca limba lui, înclinările lui oneste şi generoase, bunul lui simţ - c-un cuvânt, geniul lui - să rămâie şi pe viitor norma de dezvoltare a ţării şi să pătrundă pururea aceasta dezvoltare."*

Aşa cum au fost ele formulate până acum de gânditorii şi luptătorii pentru ideea naţională, **obiectivele autentic româneşti nu lezează drepturile legitime ale altor comunităţi sau popoare, nu contrazic morala creştină, nu se abat de la principiile justiţiei.** Preluarea şi promovarea acestor obiective nu riscă să pună pe cineva, cu atât mai mult pe un tânăr, în situaţia de a se dezice de ceea ce Dumnezeu a sădit mai bun în el.

Ca români, nu vă temeţi de aflarea şi rostirea adevărului, aşa cum se tem alţii! Nu puţini! În faţa lui Dumnezeu, a celorlalte seminţii şi a propriei noastre conştiinţe, nu avem nimic de ascuns! Dimpotrivă, **în numele adevărului avem de corectat sau infirmat, prin dovezile cuvenite, o sumedenie de calomnii şi neadevăruri puse în circulaţie pe seama noastră, a românilor.**

De asemenea, importante fapte şi **evenimente istorice aşteaptă să ne facem datoria faţă de ele şi să fie scoase din întunericul uitării ori al ocultării**, pentru a fi puse în circuitul valorilor publice, universale.

Sunt, din păcate, multe popoarele a căror istorie consemnează evenimente pentru care urmaşii de azi au toate motivele sa se ruşineze, să-şi pună cenuşă în cap şi să prezinte scuze altor popoare. Recunoaşterea publică a acestor vinovăţii este un pas pentru care omenirea trebuie să se pregătească sufleteşte şi mental.

Un examen lucid al trecutului istoric românesc ne pune pe **noi, naţionaliştii români, în situaţia reconfortantă de a nu înregistra abuzuri** sau daune majore aduse de înaintaşii noştri altor popoare, unor comunităţi umane. **Nu a fost lipsită de greşeli şi păcate istoria noastră, dar aceste greşeli sunt mai ales faţă de noi înşine, faţă de politica autentică a interesului naţional**, pe care deseori am abandonat-o ori am conceput-o greşit. Sau am trădat-o…

Pe parcursul unei istorii milenare, românii nu au practicat niciodată adversitatea sistematică (şi tâmpă!) faţă de un popor sau altul, faţă de vreo ţară. Iar când neprevăzutul istoriei i-a pus pe români în situaţia de ocupant al unui teritoriu străin, românii s-au comportat remarcabil de demni, de reţinuţi în a produce suferinţe celuilalt. La fel, faţă de prizonieri. În general, faţă de adversarul învins, aflat oareşicum la discreţia învingătorului, românii s-au purtat cu un fair play pe care istoriografii români nu s-au învrednicit să-l evidenţieze cum se cuvine, iar istoricii străini l-au ascuns metodic.

Noi, românii, avem o poziţie privilegiată faţă de adevăr. O datorăm părinţilor şi înaintaşilor noştri. Ea trebuie să inspire politicianului român deopotrivă **încrederea în sine, în cei pe care îi reprezintă**, ca şi **obligaţia de a trata de la egal la egal cu oricine!** Nu avem nici un motiv real pentru a ne fi ruşine de noi, ca români! Avem toate motivele ca să ne vindecăm de **complexul de inferioritate de care suferă mulţi politicieni şi intelectuali de-ai noştri, mai săracuţi cu duhul**, în relaţiile lor cu alte culturi, cu alţi politicieni sau intelectuali, străini.

Consemnăm şi subliniem obligaţia de a combate cu seninătate şi fermitate mulţimea de interpretări şi comentarii asupra istoriei noastre, asupra firii poporului român, concepute cu rea-credinţă, cu rea-voinţă, nu din ignoranţă, ci, de cele mai multe ori, cu program de denaturare a adevărului istoric. Elaborarea şi propagarea unor interpretări voit false, defăimătoare, neconforme cu realitatea, cu adevărul, este expresia şi efectul unui anti-românism tot mai vizibil, mai bine organizat, mai profesionalizat… De aceea nu poate lipsi conştientizarea, demascarea şi combaterea anti-românismului! Un imperativ de maximă actualitate şi urgenţă.

Problema naţională trebuie aprofundată cu prioritate deoarece lumea de azi şi de mâine pune fiecare popor şi fiecare ţară în conflict de supravieţuire cu alte popoare şi mai ales în adversitate cu politica de globalizare. Dacă această adversitate se va tranşa în favoarea mondializării, a globalizării, asta va însemna dispariţia statelor naţionale, a raselor şi naţiunilor, în favoarea unui model uman aşa-zis multi-rasial şi multi-cultural. Acest model promovează amalgamul cultural şi al raselor, dispariţia identităţii naţionale.

În mod paradoxal **faţă de lumea animală**, atitudinea considerată a fi cea mai corectă este **atitudinea ecologică, de protejare şi prezervare a raselor**, a speciilor, de salvare a acestora cu eforturi oricât de mari, dacă este cazul. O grijă specială este acordată identificării şi înmulţirii exemplarelor care ilustrează cel mai bine atributele rasei, ale speciei sau clasei respective de fiinţe. **Pe plan uman însă, ideea de a păstra puritatea şi identitatea rasială este considerată o idee retrogradă, chiar criminală. şi asta pentru că se consideră, în mod fundamental greşit, că preocuparea pentru ideea şi idealul de puritate etnică sau rasială ar fi de sorginte nazistă!** Ba unii afirmă chiar că este ideea responsabilă de hecatomba umană din cel de al doilea război mondial! **Nimic mai fals decât această abuzivă reductio ad Hitlerum, în care avem motive să vedem o diversiune grosolană**, orientată împotriva progresului uman autentic. **Teoriile aşa-zis rasiste sunt mult mai vechi si au autori diverşi - englezi, francezi, americani, evrei, germani, unii dintre ei deosebit de serioşi ca metodă ştiinţifică. Inclusiv autori asiatici.** Nazismul este un accident istoric, nu poate fi luat în serios pentru a discredita o teorie care are justificarea ei în absolut! **Nazismul nu a inventat rasismul**, ci l-a compromis sau, mai probabil, nazismul a fost invocat pentru compromiterea cercetării ştiinţifice a raselor umane. **A fi împotriva conservării raselor şi etniilor, în forma în care rasele au ajuns în epoca modernă, înseamnă a fi împotriva naturii şi a lui Dumnezeu.** Prin "epoca modernă" înţeleg epoca în care popoarele şi statele ajung să conştientizeze şi să practice planificarea istoriei, încercând să reducă rolul hazardului, al întâmplării în Istorie! Planificarea istoriei nu se poate face fără transparenţă şi consens. Ideea de protecţie şi consolidare etnică, rasială, trebuie să fie unul dintre consensurile majore şi definitorii ale lumii moderne.

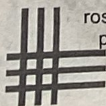
Fireşte, ca orice lucru omenesc, naţionalismul (inclusiv rasismul „pozitiv") a cunoscut şi el forme denaturate, aberante chiar, în numele său au fost săvârşite abuzuri şi excese care au sfârşit prin a compromite ideea. Ea trebuie reluată cu seninătate şi luciditate. Iar primul gest va fi unul reparatoriu faţă de victimele falsului naţionalism. **Aşadar, afirmarea ideii naţionale trebuie să includă condamnarea exceselor şovine, a falsului naţionalism, a naţionalismului agresiv, de paradă etc.**

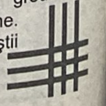
Sunt multe formele sub care naţionalismul a degenerat, de cele mai multe ori cu intenţia de a compromite ideea naţională. În acest scop, ca prim pas, va fi **să ne folosim corect de cuvinte, repunând în circulaţie cuvântul "şovin"**, respectiv "şovinism". **Cuvântul "şovin" a dispărut din vocabularul mass-mediei în ultimii douăzeci de ani, fiind folosit cu acest sens peiorativ cuvântul "naţionalism", ca sinonim al lui "şovinism"! Vedem în acest fapt aparent mărunt o dovadă în plus a conspiraţiei împotriva ideii naţionale**, a strădaniei nelegiuite de a compromite naţionalismul… De amploarea şi eficienţa acestei diversiuni ne dăm seama din faptul că nu s-a dat în acest sens nici un ordin expres, vizibil, transparent, ci au fost folosite căi de comunicare oculte, ascunse de opinia publică, ordine la care s-a supus întreaga mass-media, cu o unanimitate îngrijorătoare.

Suntem patrioţi, aceasta fiind chiar o obligaţie constituţională, iar cei mai norocoşi dintre noi sunt naţionalişti. **Dar nu suntem şovini!** Dimpotrivă, **vedem în şovinism atitudinea cea mai păguboasă pentru idealul naţionalist**, iar în plan strict uman şovinismul este o dovadă de precaritate intelectuală, de stupiditate.

Ar trebui **să distingem net între "rasism" şi "şovinism".**

Din păcate, cuvântul "rasism" a fost încărcat pe nedrept cu un noian de conotaţii negative. Din această pricină folosirea cuvântului "rasist" cu sens neutru, chiar pozitiv, ridică unele dificultăţi. Poate că ar fi cazul să apelăm, pentru o vreme, şi la câteva sinonime posibile, precum "etnicism", "etnocentrism" sau chiar "rasism"… Înţelesul acestor cuvinte: concepţia potrivit căreia **diversitatea rasială este o podoabă şi o binefacere pentru omenire**, este expresia ideii de bine şi de frumos care a guvernat Creaţia. Rasele trebuie prezervate şi ocrotite, iar **programele şi politica de metisare a raselor trebuie declarate crime împotriva umanităţii.** Nota bene: pare **de domeniul evidenţei faptul că există asemenea politici şi programe de metisare a raselor**, de corcire a umanităţii. Mai greu de identificat sunt autorii acestor programe. Printre promotorii de serviciu, scenariştii

filmelor de la Hollywood din ultimii 40-50 de ani, care lucrează cu metode şi şabloane evidente pentru specialişti, dar pentru publicul larg deosebit de eficiente...

În mod apăsat subliniem că la nivelul individului atribuim şi recunoaştem fiinţei umane dreptul şi totala libertate de a se însoţi cu persoane de altă rasă, de altă etnie, dreptul firesc de a da astfel naştere unor urmaşi a căror demnitate de fiinţe umane nu poate fi nicicum pusă la îndoială sau diminuată. Nu descurajăm asemenea relaţii, dar nu admitem politica de încurajare, promovare sau provocare a metisajului etnic sau rasial.

Societatea aşa-zis multi-culturală şi multi-rasială spre care vor unii să ne îndreptăm va fi o abdicare de la demnitatea şi frumuseţea fiinţei umane! **Politica aşa-zis anti-rasistă este fals umanitaristă, ea a fost lansată şi promovată de cercuri şi structuri oculte, obsedate, în fapt, de un exclusivism rasial, violent şovin, vecin cu demenţa, cu paranoia!**

Promotorii anti-rasismului de după al II-lea război mondial se dovedesc a fi în fapt activiştii unui şovinism dezgustător, ai unui exclusivism etnic şi religios criminal, împins până la genocid. Un genocid deseori subtil, insesizabil, aşa cum s-a desfăşurat până acum genocidul complex, pe multe căi practicat, ***împotriva rasei albe***, a indo-europenilor, ***a creştinilor.***

Afirm cu toată seriozitatea că **problemele grave pe care le are demografia popoarelor europene, ale aşa-zisei rase albe, nu sunt întâmplătoare, nu sunt datorate unor cauze scăpate de sub control**, ci sunt provocate, sunt planificate la nivelul unor structuri de putere planetare şi oculte, criminale.

Rasele şi etniile, „neamurile" cu care Dumnezeu a binecuvântat omenirea, sunt egal îndreptăţite la existenţă şi prosperitate în demnitate. ***Deplângem şi respingem orice iluzie şi amăgire de sine a celor care ar putea considera că rasa ori neamul de care aparţin ar avea un statut de excepţie, de superioritate*** şi exclusivitate faţă de celelalte popoare şi rase. Omenirea a suferit destul din pricina acestor rătăciri, a acestor rătăciţi printre noi...

A fi PATRIOT este o stare naturală, de normalitate. Prin natura sa individul este programat genetic să fie capabil de sacrificiul suprem pentru salvarea speciei, a neamului său, a Patriei.

A fi NAŢIONALIST înseamnă însă mai mult decât a-ţi da viaţa pentru binele comunitar, al celorlalţi! **A fi NAŢIONALIST înseamnă sa-şi dedici viaţa celorlalţi, Neamului.** A fi naţionalist este un har de care au parte cei mai aleşi dintre noi. Este un noroc sau un blestem, căci mulţi naţionalişti au plătit cu viaţa crezul lor! Nimănui nu i se poate reproşa neputinţa de a fi naţionalist.

Naţionaliştii autentici sunt solidari între ei. Rasiştii autentici la fel ar trebui să fie şi ei! La fel cum solidare sunt şi persoanele autentic religioase, indiferent de religia lor.

Într-o discuţie pe Calea Victoriei cu Petre Ţuţea, văzându-l cât de înfocat este ca naţionalist, Nae Ionescu i-a cerut învăţăcelului său să propună un **portret al „bunului român"**. Nea Petrache a răspuns prompt şi memorabil:

-Să fie creştin, pătruns de taina mântuirii noastre prin Iisus

- Să fie oricând gata să dea totul pentru Neam şi ţară

- Să respecte femeia, chip al Maicii Domnului pe pământ

- Să fie onest şi sincer cu sine însuşi şi semenii săi

- Să fie un bun profesionist, în stare să se bucure când întâlneşte un român mai capabil, mai performant.

Nota bene: am redat cu cuvintele mele acest pentalog, pe care l-am ţinut minte ca inventar de idei.

Cred că din cele cinci „porunci" ale lui Petre Ţuţea, cea mai potrivită, mai „imperativă" pentru noi, românii, este capacitatea de a ne bucura atunci când în preajma noastră se iveşte un ins, un român mai performant decât noi. Se pare că ne lipseşte în mod specific şi va trebui să educăm la fiecare român capacitatea de a veni cu inima deschisă în sprijinul vecinului sau colegului mai norocos, mai talentat, ajutându-l să-şi pună în valoare întreg potenţialul cu care Dumnezeu l-a înzestrat, spre binele Neamului şi al omului.

Ca naţionalist, ca om normal adică, bucură-te de norocul altuia! Iar dacă nu-ţi poţi reprima invidia, fii măcar atât de inteligent şi dă-ţi seama că face parte din norocul vieţii tale să ai de-a face cu oameni mai deştepţi, mai puternici şi mai talentaţi decât tine. Va fi şi spre binele celorlalţi, deci şi spre binele tău!

A te bucura de succesele altuia este forma cea mai potrivită de a arăta că am înţeles şi am preţuit cum se cuvinte principiul suprem al Creaţiei: infinita diversitate, faptul că nu există doi, ci numai unu, adică numai unicate, **fiecare cu particularitatea sa născătoare de fapte nemaisăvârşite vreodată.**

Străduieşte-te să te cunoşti şi să te înţelegi pe tine însuţi, pentru a descoperi fărâma de unicitate cu care te-a dăruit Dumnezeu! Eşti dator să-ţi pui în valoare unicitatea! Unicitatea cu care te naşti nu-ţi aparţine, la fel cum nici şansa de a te naşte, viaţa ta însăşi nu-ţi aparţine, nu ai dreptul să faci ce vrei cu ea, să dispui după bunul plac! Aşa cum nu poţi spune „acesta este copilul meu şi fac ce vreau cu el!", la fel cu viaţa ta: trebuie să te străduieşti să faci **ce trebuie**, să vrei să faci ce trebuie! **Şi să te străduieşti să pricepi ce trebuie să faci!** SĂ VREI SĂ FACI! Voinţa de a făptui în folosul Neamului este definitorie pentru naţionalişti.

***

ANTISEMITISM SAU ANTIROMÂNISM?

Sunt aproape douăzeci de ani de când fac, zi de zi, eforturi disperate să nu cedez anti-semitismului şi să caut - iar când nu găsesc, să inventez - dovezi că nu toţi evreii sunt ca Silviu Brucan sau ca Jean Ancel ori ca Andrei Oişteanu, ca Radu Ioanid sau Andrei Cornea ori Aurel Vainer!

Dar unde sunt evreii care nu sunt ca Silviu Brucan sau ca Jean Ancel ori ca Andrei Oişteanu, ca Radu Ioanid sau ca Andrei Cornea ori Aurel Vainer?!...

Ce simplă este viaţa pentru românul antisemit!... **Nu e zi lăsată de la bunul Dumnezeu să nu i se ofere pe tavă încă o dovadă sau chiar mai multe în aceeaşi zi, despre răul făcut nouă, românilor, ba de un evreu nenorocit, ba de altul, uneori în bandă asociaţi**, caz în care îşi trag alături şi câţiva parteneri români dintre cei mai neaoşi...

Circula pe Internet **un filmuleţ cu un evreu, Shimon Peretz, fost prim ministru în Israel** - mare sculă, aşadar - care declară la o întâlnire de mafioţi că **ei, mafioţii evrei, au cumpărat Manhattanul, Polonia, Ungaria şi România...** Nu trec multe zile şi primesc un vast material intitulat *"Doi ani de când Israel a cumpărat România"*, cu date concrete, cu numele evreilor descurcăreţi care au preluat rolul statului român prin aşa-zisa dez-etatizare sau privatizare. O bună, cea mai bună parte din ce a fost proprietatea statului român şi a „întregului popor muncitor" este acum proprietatea unor evrei... După câteva zile găsesc acel material într-un ziar... Într-un singur ziar. **Restul presei din România tace cu nemernicie pe acest subiect tabu!** Mai trec câteva zile şi mă întâlnesc cu un procuror, şi-l întreb dacă este ceva adevărat în aceste materiale semnate de „Adevăratul Serviciu de Informaţii" (sau cam aşa ceva) şi procurorul confirmă: **la majoritatea tunurilor ilicite care s-au dat în România capitalistă, profitorii au fost „investitori" evrei...**

Şi exemplele pot continua, exemple de fapte şi împrejurări în care îngăduinţa şi **cumsecădenia noastră românească este pusă la grea încercare.** Constat în jurul meu, la tot mai mulţi tineri îndeosebi, că se generalizează sentimentul că nici nu te poţi aştepta la altceva de la evrei... Mă simţeam tare, bine înarmat sufleteşte, ca să nu cad în acest păcat. Totdeauna m-am simţit capabil sa gândesc nuanţat, fără generalizări comode şi pripite, pe fiecare ins asupra căruia mă pronunţ să-l judec cu prudenţă şi numai pentru faptele sale, judicios probate. Deunăzi însă, pentru prima oară m-am simţit vulnerabil! Am simţit că **nu mai pot la infinit să susţin public că nu toţi evreii sunt ca Silviu Brucan.**

Repet: *Unde sunt evreii care nu sunt ca Silviu Brucan? **Şi de unde să ştim noi că aceşti evrei mai există, de vreme ce nici unul dintre ei nu iese în faţă şi nu se dezice de Silviu Brucan & compania de anti-români?!***

Întreb public: Comunitatea Evreiască din România şi de pretutindeni: se simte solidară cu cei doi, cu opera lor malefică? **Se simte solidară cu evreii care „au cumpărat România"?**

Informaţia ca privatizarea în România, care ne-a adus atâtea nenorociri, s-a făcut după un proiect de lege conceput fără implicarea autorităţilor româneşti, proiect de lege adus de evreul cominternist Silviu Brucan, foarte probabil din străinătate, nu poţi să n-o raportezi la declaraţia lui Shimon Peretz şi la alte dovezi cu privire la evreii care „au cumpărat România". Legătura este perfect logică, se impune de la sine... şi poartă un nume: *conspiraţie împotriva României, a intereselor româneşti vitale!*

A doua întâmplare este legată de Maximilian Katz, beneficiarul unei aşa-zise fundaţii sau asociaţii preocupată de ***„monitorizarea antisemitismului din România"***. Nu mai întreb pe ce bani ai statului român funcţionează escrocheria!...

Tot un Katz – nu ştiu dacă acelaşi, în 1993 a făcut o golănie şi mai mare.

În urma unei propuneri care a fost corect cântărită de juriul de acordare a premiului Nobel pentru Pace, a intrat în faza finală a selecţiei şi propunerea ca prestigiosul premiu să fie acordat foştilor deţinuţi politici din România, pe motivul că, în ciuda suferinţelor nedrepte îndurate înainte de 1989, aceştia nu au cerut răzbunare, pedepsirea foştilor călăi etc., ci au acţionat după 1990 ca un factor de stabilitate socială, de reconciliere naţională etc.

Ei, bine, încercând a se face un oarecare lobby în Statele Unite în sprijinul candidaturii româneşti, ne-am trezit cu reacţia energică şi bine susţinută logistic a unui Katz care pretindea că protestează în numele „tuturor evreilor", revoltaţi la ideea că prin acest premiu ar putea fi onoraţi şi legionarii care, cum se ştie, au dat cel mai mare număr de deţinuţi politici. Nu ştiu daca acest lobby evreiesc anti-românesc a determinat juriul să prefere altă candidatură decât cea românească, dar faptul în sine te pune în faţa aceleiaşi întrebări: *Unde sunt evreii care nu sunt ca Katz? Unde sunt evreii capabili să se dezică de Petre Roman, de Silviu Brucan, de mafioţii pe care îi felicita primul ministru israelian că au reuşit „să cumpere România"?... Mai exista asemenea evrei? Iar dacă există, de ce nu li se aude vocea?...*

Eu cam ştiu de ce nu li se aude vocea şi le acord acestor compatrioţi circumstanţele atenuante cuvenite. Odată cu sincera mea compasiune... Dar sunt tot mai mulţi românii care, revoltaţi de comportamentul „iudaic" al unui Silviu Brucan sau Radu Ioanid, simplifică lucrurile şi trag concluzia valabilă pentru un număr tot mai mare de situaţii: **nu antisemitismul românilor produce suferinţe printre evrei, ci antiromânismul evreiesc, activ şi judicios organizat, produce din ce în ce mai mari prejudicii şi suferinţe românilor...**

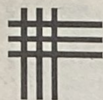
Faptul ca acest anti-românism nu este caracteristic decât pentru „unii evrei" începe sa conteze tot mai puţin în comparaţie cu efectele catastrofale şi tot mai vizibile ale ingerinţei „evreilor" în viaţa noastră.

Pasivitatea „celorlalţi evrei", a evreilor evrei, a evreilor oameni, neputinţa sau teama lor de a lua atitudine publică în această chestiune, nu va întârzia să-i determine pe români să conchidă că avem de-a face cu o complicitate evreiască generalizată. Complicitate la care aderă, din nefericire, aproape întreaga noastră clasă politică, al cărei anti-românism vizibil şi tenace are un singur efect pozitiv: mai reduce din vinovăţia „evreilor", împărţind cu aceştia răspunderea pentru starea de dezastru naţional în care am ajuns...

Ion Coja

"FĂRĂ CĂPITAN" – CONST. PAPANACE (XI)

(continuare din numărul trecut)

Simţeam o mare răspundere pentru viitor. Toate puterile noastre trebuie încordate pentru ca să putem pregăti **răzbunarea Căpitanului prin triumful crezului său.**

La 1 Decembrie, seara, ne-am fixat o întâlnire la grădină.

Străzile erau aproape pustii. Era atâta jale în atmosferă... Patrule circulau în toate părţile şi agenţi iscoditori stăteau pe la colţuri de stradă. Erau mulţi. Tot aparatul de stat a fost concentrat. ***De aproape un an de zile nu exista pentru Statul Român decât primejdia legionară...*** **Puteau să circule spioni sovietici prin toate părţile. Putea oricine să vândă interesele Ţării întregi.** Siguranţa Statului Român era mobilizată numai pentru legionari. ***Lupeasca şi interesele conaţionalilor săi trebuiau asigurate.*** Câteodată te apuca un dezgust de moarte. Simţeai că te înăbuşi!

Am ocolit pe mai multe străzi şi apoi am luat un taxi spre Colentina. M-am dat jos cu mult înaintea grădinii. Şi acolo aceeaşi atmosferă: patrule şi agenţi...

Pentru derutare am luat o altă direcţie şi, după ce am străbătut prin cartierele ţigăneşti din împrejurimi, am intrat în grădina lui Dinu Cristescu, unde era locul de întâlnire.

Aci am găsit, pe lângă Vasile Cristescu, HORIA SIMA, preot Dumitrescu-Borşa, şi pe alţii: Victor Dragomirescu, Nae Smărăndescu, Stelian Stănicel etc. Era, mi se pare, şi Biriş.

Mă întâmpină Vasile Cristescu.

- Ce facem, dragă Papanace? Ce fac macedonenii tăi?

- Sunt bine şi aşteaptă ordine, am răspuns eu. Dar ce facem noi?

Mă întorc spre HORIA SIMA şi-l întreb:

- Cum stai cu organizaţiile? Ce forţe disponibile ai? Sunt bine pregătite?

- *Ar fi ceva,* răspunde el, *dar* ***nu au arme****. Şi acum nici nu se poate face* ***nici un fel de legătură.***

- Dar cu cine vroiai atunci să faci revoluţia, pe care mereu o agitai?

În acel moment de durere **am văzut toată neseriozitatea treburilor de mai înainte.**

(N. n.: Altceva ar fi trebuit să vadă Papanace

Adesea preconizam să se renunţe la **periculosul joc „de-a revoluţia"** şi să se facă anumite echipe de oameni siguri şi înarmaţi, de care se poate dispune la orice moment. În loc de aceasta, **s-au făcut câteva provocări dezordonate şi fără nici un rost pozitiv** pentru Mişcarea Legionară. **Acestea au dat un prilej în plus să se păşească la asasinarea Căpitanului.**

Chestiunea se prezenta acum şi sub un nou aspect.

Atitudinea de frondă a guvernului Călinescu, metoda de a-şi pune în aplicare gândurile asasine, le vedeam în două feluri:

- o moarte a Căpitanului prin îmbolnăvire, din cauza regimului aspru de închisoare, aşa cum de altfel s-a pronunţat patriarhul Miron Cristea;

- făcut dispărut; ştirea să fie însă strecurată pe îndelete, în atmosfera de incertitudine, pentru a dezumfla o acţiune din partea legionarilor. Acum însă **guvernul o anunţă categoric, după ce se pregătise să dea bătălia.**

Cu toate acestea, HORIA SIMA, care ţinea legăturile, nu avea nimic organizat, în cazul că ar fi fost **necesară această bătălie, folosind şi dinamizând explozia de revoltă** pe care suflarea românească a trebuit să şi-o înăbuşe. Astfel că **acum formulele exaltate şi "revoluţia" dispăruseră.**

NOTĂ: Când CĂPITANUL era în închisoare, practic ostatic al lui Carol al II-lea, HORIA SIMA, nerespectând ordinul de linişte şi tăcere lansat de Şeful Mişcării, agita ideea unei "revoluţii" şi organiza atentate (23 numai în luna premergătoare celei în care a fost asasinat Căpitanul), **iar după asasinarea acestuia, îndemna la... linişte!** Cu alte cuvinte, cât timp CĂPITANUL era în viaţă legionarii trebuiau să se agite şi să nesocotească ordinele acestuia – în opinia lui SIMA - iar după asasinarea lui trebuiau "să-şi păstreze calmul"!!

După o logică elementară: SIMA era sau nu agent provocator?

Este de subliniat faptul că autorităţile au folosit ca pretext pentru asasinare tocmai aceste atentate stupide! Relevantă în acest sens sunt înseşi memoriile lui SIMA ("*Sfârşitul unei domnii sângeroase*"), în care relatează discuţia avută cu directorul Siguranţei:

"– Dacă nu s-ar fi întâmplat aceste atentate, l-aţi avut pe Codreanu şi astăzi în viaţă." [cuvintele Directorului Siguranţei] (pg. 99);

"Şi apoi, când aţi început să faceţi acte de teroare, nu v-am putut apăra." [cuvintele lui Carol al II-lea] (pg. 128)

"Examinând harta, văd că Banatul figura ca împânzit în întregime de echipe teroriste. Continua cu Aradul, Hunedoara, Sibiu şi Braşov." (pg. 100)

"– Ei, D-le Sima, îţi recunoşti opera?

– Da, Domnule Director." (pg. 101)

Mi-au arătat **un manifest**, deja tipărit în cursul zilei, **semnat de Vasile Cristescu şi HORIA SIMA, prin care se îndemna ca legionarii să-şi păstreze calmul** şi să nu reacţioneze la voia întâmplării.

Vasile Cristescu s-a scuzat că nu mi-a trecut numele pe manifest, întrucât nu a avut posibilitatea să mă consulte dimineaţa, dacă îl accept sau nu. **Datorită însă faptului că nu se făcuse nici un fel de pregătire, nu mai exista o altă soluţie.**

Abia acum se punea problema organizării.

Nae Smărăndescu a vorbit de nişte legionari care erau în corpul de gardă şi de multe ori aceştia făceau de pază chiar în corpul Palatului, pe unde adesea trecea Regele. S-au mai examinat şi alte soluţii, dar toate erau neaprofundate, fiind concepute în acel moment. ***Dezmetecirea, venise oare, acum?***

Se Intra într-o nouă fază. Acum acţiunea intra şi pe panta răzbunării. Căpitanul a fost asasinat! Guvernul a anunţat cinic acest lucru şi legionarii nu mişcă!

Afară de agenţii provocatori care insinuau că legionarii sunt nişte laşi, erau şi mulţi oameni de bună credinţă care erau dezamăgiţi că eroismul legionar, atât de „trâmbiţat", cum spuneau ei, era un bluf.

Şi Armand Călinescu scontase cu o reacţiune sigură, sperând, desigur, să poată desăvârşi masacrele cu ocazia reprimării acesteia.

Pe de altă parte, **guvernul păstrase ca zălog restul fruntaşilor legionari**, în special pe acei de la Râmnicul Sărat.

Guvernul aşteaptă, se vede, efectul comunicatului, sperând în defecţiuni pentru ca în felul acesta să poată face şi atentate morale asupra Mişcării Legionare, singurele care o puteau lovi în esenţa ei. Căci loviturile materiale —prin noi jertfe— mai mult o întăreau.

Distrugerea Mişcării Legionare trebuia să alterneze acum când pe latura fizică - pentru acei care se dovedeau intransigenţi, când pe latura morală - pentru acei care erau gata de a face compromisuri peste jertfa Căpitanului. Această primejdie din urmă era mai mare, fiindcă clătina credinţa la mai mulţi şi trezea decepţia şi deznădejdea, că nici şcoala Căpitanului n-a putut să formeze caractere; că Neamul Românesc nu se poate ridica din situaţia în care se găseşte, că orice încercare este zadarnică.

Vestea asasinării Căpitanului a zguduit profund lumea şi, bineînţeles, cu deosebire pe legionari. Mulţi nu au mai văzut alt sens pentru existenţa lor, decât răzbunarea; alţii, continuarea luptei, pentru că temelia dată de Căpitan Mişcării Legionare este pentru veacuri şi valoarea operei lui —nelegându-se de existenţa sa omenească, prin forţa lucrurilor efemeră— se va valorifica cu atât mai bine, cu cât va dura mai mult.

Se deschidea **o fază de tranziţie foarte grea**, poate cea mai grea dintre toate.

Din mişcările autoritare care se bazează pe principiul „şefului unic", Mişcarea Legionară era prima care era **decapitată** în opoziţie şi **în plină prigoană, cu aproape toţi fruntaşii încarceraţi.**

Un astfel de caz este, prin însăşi natura lucrurilor, greu de consecinţe, el atrage o **gravă turburare de structură.** Evident el se poate soluţiona mai lesne când Mişcarea respectivă este definitiv cristalizată, profund ancorată şi când se găseşte la putere.

Peste câteva zile de la comunicarea asasinării Căpitanului, la 3 decembrie 1938, legionarii din lagăre şi închisori au semnat o declaraţie colectivă în care înţelegeau acum să intre în ordinea legală şi să se supuie noii stări de lucruri. **Pe declaraţia colectivă figurau nume a căror credinţă nu putea, prin trecutul şi caracterul lor, să fie pusă la îndoială.** ***Motive de calcul tactic, intimidarea, dorinţa de a ieşi afară pentru răzbunare, a determinat această adeziune.*** Evident, efectul făcut asupra maselor legionare de afară, a fost descurajator. Şi desigur acesta a fost motivul pentru care guvernul le dădea o largă publicitate.

Dezorientarea era mare întrucât posibilităţile de contact cu legionarii erau aproape complect întrerupte.

În asemenea momente grele fiecare legionar trăia —după cum spunea cândva Căpitanul— din substanţa credinţei sale proprii. Şi poate, iniţial, din această credinţă a ieşit zvonul: „Căpitanul trăieşte". Întreaga suflare românească, dar mai ales legionarii, nu puteau concepe să fie mort Căpitanul. O mulţime de justificări se găseau pentru susţinerea acestei credinţe: „N-a scris Căpitanul în Circulara nr. ... că se vor spune multe despre el, dar legionarii să nu creadă", sau „Şeful Legiunii îşi ia toate măsurile din timp" etc. Acest lucru a constituit un tonic pentru împrejurările de atunci. Imaginea vie a Căpitanului, sufletul lui nemuritor, venea să-şi întărească oastea. ***Pe această predispoziţie sufletească a manevrat Siguranţa. Aceasta a început să lanseze fel de fel de versiuni, din care să rezulte: Căpitanul a reuşit să scape de sub escortă*** şi, cu un grup, să treacă peste graniţă. Se dădeau chiar persoanele cu care a scăpat. La familiile Nicadorilor şi a Decemvirilor au început să sosească insinuări în acest sens. Şi zvonurile se învolburau, făcând ocolul ţării şi chiar al pământului.

În ceea ce mă priveşte, **am fost convins cu fermitate, de la început, de asasinarea Căpitanului.** Comunicatul cinic şi fără echivoc, dat de guvern în această privinţă, cred că a avut **două rosturi:** 1) Presupunând că legionarii vor reacţiona pe întreg cuprinsul Ţării, să angajeze bătălia cu toate forţele, pentru a o nimici definitiv, aceasta fiind punctul critic maxim al crizei legionare. 2) Să limpezească definitiv cazul Codreanu, fără ca să dea posibilitatea de a persista fel de fel de zvonuri. În felul acesta credea Călinescu că se va limpezi cazul Codreanu, iar lumea şi chiar legionarii, cu speranţele definitiv spulberate, vor căuta să se încadreze în mod definitiv în noua ordine.

Faptul însă că n-au avut loc reacţiuni spontane, la comunicarea asasinării, dublat de faptul că legionarii, cu toată brutalitatea comunicatului, n-au vrut totuşi să creadă în moartea Căpitanului, l-a determinat poate să se pună pe alimentarea zvonurilor că trăieşte Căpitanul. După lovitura de şoc urmărea acum diluarea completă a oricărei revolte din care să mocnească eventual comploturi şi acţiuni subversive. Aşa că acei care erau puşi să-l smulgă definitiv pe Căpitan din sufletul românesc erau nevoiţi să contribuie la menţinerea lui în cea mai vie şi înfrigurată actualitate.

(continuare în numărul viitor)

Selecţiuni de Vasile Păduraru

NIHILISMUL – SERAFIM ROSE (VI)

(continuare din numărul trecut)

LIBERALISMUL reprezintă prima treaptă a dialecticii NIHILISTE, **atât pentru că propria lui credință este lipsită de conținut, cât și pentru că acest vid atrage după sine o reacție mai pronunțat nihilistă** – o reacție care, în mod ironic, proclamă chiar mai zgomotos decât liberalismul „iubirea de adevăr", împingând în același timp omenirea cu un pas mai departe pe calea erorii. Această reacție este **etapa a doua a dialecticii nihiliste: REALISMUL**.

REALISMUL despre care vorbim – un termen generic în care includem diferite forme de „naturalism" și „pozitivism" – este, în forma sa cea mai simplă, doctrina popularizată de Turgheniev chiar sub numele de „nihilism" în "Părinți și copii". Personajul Bazarov din acest roman reprezintă tipul „omului nou" din Rusia anilor '60, materialiști și deterministi naivi care **credeau cu seriozitate că *vor afla mântuirea omenirii în disecția broaștei*** sau că ***au dovedit inexistența sufletului uman numai pentru că nu au reușit să-l descopere în timpul unei autopsii.***

Acest NIHILIST este omul care nu respectă nimic, nu se pleacă în fața nici unei autorități, nu acceptă (așa crede el) nimic pe baza credinței, **judecă totul în lumina unei științe pe care o ia drept adevărul absolut și exclusiv**, respinge orice idealism și abstracțiune în favoarea a ceea ce este concret și faptic. El este cel care crede într-un singur cuvânt, în „nimic afară de", **reducând tot ceea ce oamenii au considerat „superior", creațiile minții și ale spiritului, la o dimensiune comună sau „primară": materie, senzație, aspect fizic.**

Spre deosebire de incertitudinea liberală, **concepția realistă despre lume** pare perfect clară și deschisă. În locul agnosticismului sau al unui deism evaziv, este un **ateism deschis**; în locul confuzelor „valori superioare", **materialismul pur și individualismul.** Totul este evidență în universul realist – cu excepția celei mai importante și mai necesare evidențe - începutul și sfârșitul acestui univers.

Acolo unde liberalul oferă răspunsuri vagi în legătură cu lucrurile ultime, realistul este mai naiv ca un copil: aceste lucruri ultime pur și simplu nu există pentru el; nu există nimic altceva decât evidențele.

Un asemenea realism este, desigur, o contradicție în sine, dacă ia forma unui „naturalism" care încearcă să instaureze un materialism și un determinism absolute sau un „pozitivism" care își propune să nege cu desăvârșire absolutul sau un „agnosticism" care vorbește cu atâta ușurință despre „imposibilitatea de a cunoaște" realitatea ultimă.

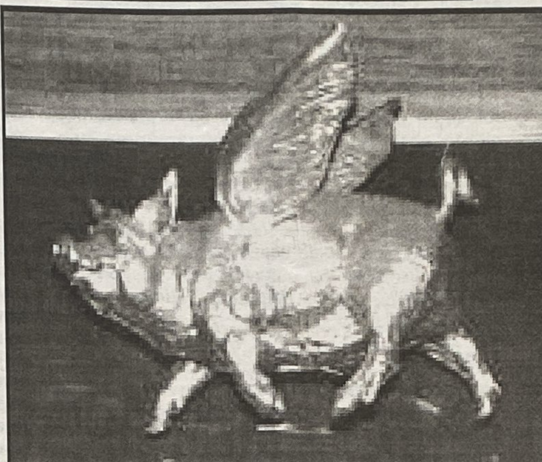
Dar orice argument este, desigur, pur academic, pentru că **realismul, care se contrazice pe sine din punct de vedere logic, nu poate fi tratat în mod adecvat ca un sistem filosofic: este gândirea naivă și dezordonată a omului practic**, nemeditativ care, în această epocă în care totul este simplificat, crede că poate impune întregii lumi standardele și ideile sale naive; sau, la un nivel puțin diferit, **gândirea la fel de naivă a omului de știință, limitat la evidențe de exigențele domeniului său, atunci când încearcă în mod nelegitim să extindă criteriile științifice dincolo de limitele lor firești.**

În ultimă instanță, este vorba aici, pentru a adopta o distincție necesară , despre „scientism" în opoziție cu știința legitimă; pentru că trebuie să se înțeleagă că **remarcile noastre nu sunt îndreptate împotriva științei însesi, ci împotriva exploatării neadecvate a standardelor și metodelor acesteia, așa cum se întâmplă în zilele noastre.**

Este corect să numim NIHILISM o asemenea filosofie?

Mai exact, este acesta nihilism în sensul în care am definit acest termen?

Dacă adevărul înseamnă, în sensul cel mai înalt, cunoașterea începutului și sfârșitului lucrurilor, a dimensiunii absolutului; și dacă nihilismul este doctrina potrivit căreia nu există un asemenea adevăr; atunci este clar că **aceia care consideră adevărul științific drept unicul adevăr și neagă tot ce este dincolo de acesta sunt NIHILIȘTI în sensul cel mai exact al termenului**.

Divinizarea faptului empiric nu înseamnă în nici un caz iubire de adevăr; ci este, așa cum am sugerat deja, **parodia acestuia.** Este infatuarea fragmentului care are pretenția de a lua locul întregului; este încercarea orgolioasă de a construi un Turn Babel, **o colecție de fapte**, de a atinge înălțimile adevărului și ale înțelepciunii de jos în sus. Dar adevărul este atins numai atunci când omul se smerește pe sine și acceptă că i se dă de sus.

Toată pretinsa „modestie" a eruditilor și a oamenilor de știință realiști, acești oameni cu prea puțină credință, nu poate ascunde orgoliul cu care lucrează împreună pentru a uzurpa tronul lui Dumnezeu; aceștia, în micimea lor, consideră că „cercetările" lor silitoare au mai multă greutate decât Revelația dumnezeiască. Nici pentru acești oameni „nu există adevăr"; iar despre aceștia putem spune ceea ce Sf. Vasile cel Mare spunea despre învățații din Grecia păgână: *„Pedeapsa lor înfricoșătoare va fi mai cu seamă pentru cultul celor lumești, de vreme ce, văzând atât de limpede în științele deșarte, și-au închis ochii de bunăvoie cunoașterii adevărului".*

Până în acest punct însă nu am reușit să facem o distincție adecvată între primul și al doilea stadiu al nihilismului.

Cei mai mulți liberali acceptă o asemenea știință ca unicul adevăr; prin ce se deosebește realismul de viziunea acestora?

Diferența nu e atât una de doctrină – într-un anumit sens, realismul este mai degrabă un liberalism deziluzionat și sistematizat – cât una care ține de emfază și de motivație.

Liberalul este indiferent față de adevărul absolut, o atitudine care rezultă din atașamentul excesiv față de această lume; *în cazul REALISTULUI, pe de altă parte, indiferența față de adevăr devine ostilitate, iar simplul atașament față de lume devine devoțiune fanatică față de aceasta.*

Nietzsche se răzvrătea mai degrabă împotriva unui creștinism care fusese considerabil diluat de umanismul liberal, un creștinism în care dragostea și loialitatea fără compromisuri față de adevăr erau rare, dacă nu chiar cu totul inexistente, un creștinism care nu mai însemna altceva decât un idealism moral spoit cu un vag sentiment estetic.

Nihiliștii ruși, în mod similar, se răzvrăteau împotriva idealismului romantic al "oamenilor inutili" care sălășluiau într-un tărâm fabulos al fanteziei și al evadării, rupt de orice fel de realitate spirituală sau pământească.

Adevărul creștin este la fel de departe de o asemenea spiritualitate ca și realismul nihilist.

Atât creștinul cât și realistul sunt stăpâniți de dragostea pentru adevăr, de voința de a nu fi înfrânți, de pasiunea de a merge la rădăcina lucrurilor și de găsirea cauzelor lor ultime; amândoi resping ca nesatisfăcător orice argument care nu se referă la ceva absolut, neavând nevoie de nici o justificare; amândoi sunt dușmani neîmpăcați ai frivolității unui liberalism care refuză să ia în serios lucrurile ultime și nu dorește să vadă viața umană ca pe un angajament solemn. Tocmai această dragoste de adevăr se va opune încercării liberalilor de a menține idei și instituții în care nu cred deplin și care nu au nici un fundament în adevărul absolut.

Ce este adevărul?

Pentru cineva pentru care aceasta este o întrebare vitală, arzătoare, compromisul liberalismului și al umanismului devine imposibil. Acela care și-a pus vreodată această întrebare cu toată ființa sa, nu va fi niciodată satisfăcut cu ceea ce lumea se mulțumește să accepte în locul adevărului.

Dar nu este suficient să pui această întrebare; trebuie găsit și răspunsul, altfel, starea din urmă a căutătorului va fi mai rea decât cea dintâi.

Creștinul a aflat unicul răspuns în Dumnezeu și în Fiul Său.

Realistul, aflat în afara vieții creștine și a Adevărului care o însuflețește, **pune întrebarea într-un vid spiritual și se mulțumește să accepte primul răspuns pe care îl găsește.** Confundând creștinismul cu o altă formă de idealism, îl respinge și devine adeptul fanatic al unicei realități care este evidentă orbirii spirituale: această lume.

Acum, oricât am putea admira onestitatea materialistului și ateistului convins, nici măcar cea mai mare bunăvoință nu ne-ar putea face să recunoaștem în el iubirea de adevăr care l-a inspirat probabil la început; acesta este mai degrabă victima unei iubiri de adevăr care a intrat pe o traiectorie falsă, devenind o boală și sfârșind în propria-i negare. Motivațiile realistului nu sunt, de fapt, autentice: el pretinde că ar cunoaște ceea ce, potrivit propriei teorii gnoseologice, nu poate fi cunoscut (am văzut că negarea adevărului absolut este ea însăși un „absolut"); și dacă procedează așa este pentru că are o motivație ascunsă, și anume, aceea de a așeza valorile acestei lumi deasupra adevărului.

Nietzsche, realistul intransigent și „căutătorul adevărului", sedus de o viziune a „supra-omului"*, își încheie demersul filosofic recurgând la voința de neadevăr și la voința de putere.*

Realismul marxist, de dragul unui mileniu revoluționar, sfârșește într-un regat al minciunilor și decepțiilor, cum nu se mai pomenise până atunci.

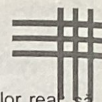
Dragostea de adevăr, lipsită de obiectul adecvat, se prostituează în numele unei „cauze" iraționale și devine principiu de subversiune și de distrugere; devine inamicul adevărului pe care nu a reușit să îl atingă și al oricărei ordini întemeiate total sau parțial pe acest adevăr și, în final, **această dragoste de adevăr deviată devine inamicul căutării adevărului**, al dragostei de adevăr însesi. Devine, de fapt, o parodie perfectă a dragostei creștine de adevăr.

Acolo unde creștinul se întreabă asupra sensului ultim a tot ceea ce există și nu este mulțumit până nu vede că acesta se întemeiază în Dumnezeu și în voința Sa, realistul își pune și el întrebări cu privire la orice, dar numai pentru a putea elimina orice sugestie sau aspirație către ceva mai înalt și pentru a putea reduce sau simplifica această aspirație în termenii celei mai evidente și „primare" explicație. **Acolo unde creștinul Îl vede pe Dumnezeu în toate, realistul nu vede decât „rasă" sau „sex" sau „mijloace de producție".**

(continuare în pag. următoare)

Pagină realizată de Corneliu Mihai

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE (continuare din pag. 3)

Ce speră poporul român? Speră la **dreptate și echitate: *îmi dărâmi tu crucea, îți dărâm și eu steaua.*** Am spus ceva groaznic? *"Cum să îmi dărâmi tu mie steaua"?*

Păi cum să îmi dărâmi tu mie crucea?!

Bineînțeles că *INSH* nu somează Primăria din Ciolpani să dărâme crucea. **Există toate autorizațiile necesare!**

Și ce dacă, puteți "să dați o lege" să se dărâme toate crucile de pe drumurile europene. V-am dat o idee. O poate cere Uniunea Europeană și atunci "mucles" cu "văicăreala". Sau altceva: "Băsescu, vrei înapoi la Cotroceni, vrei la vila Dante? Pe lângă vânzarea tuturor bunurilor naționale care au mai rămas, bagi și chestia cu crucile!"

***

"Corectitudinea" *politică...*

Canotoarea Nadja Drygalla a fost **presată să părăsească echipa Germaniei participantă la Jocurile Olimpice** de anul acesta de la Londra după ce **s-a descoperit că iubitul ei a candidat din partea unui partid de extrema dreaptă.**

John Fund, analist la "National Review Online" comentează: ***"Jocurile Olimpice înseamnă sport, nu politică.*** *Orice țară din lume, nu contează cât sunt de odioși le sunt conducătorii, are voie să își trimită sportivi la competiții. Și aici includem Coreea de Nord care își înfometează propria populație și își deportează în gulag disidenții. Includem Arabia Saudită sau Iranul, unde femeile care comit adulter sunt ucise cu pietre. Să nu uităm că patinatoarea Katarina Witt a fost informator al poliției politice est germane Stasi".*

Noi, însă, am mai adăuga câteva comentarii palidului comentariu al cunoscutului ziarist:

- Rețineți că nu este vorba despre apartenența canotoarei la un partid "de extremă dreaptă", ci... a iubitului ei! "Delictul de opinie" s-a extins deja, îngrijorător, de la individ, la prietenii acestuia! Exact "dosarul de la cadre" din vremea comunistă!

Trebuie dosar de "prietenii admise" pentru a-ți etala performanțele sportive?

- Nu se precizează nici cum se numește partidul respectiv, nici la ce anume a candidat prietenul canotoarei, dar chestiunea este clară: **dacă iubitul canotoarei germane "a candidat" pe listele unui partid de extrema dreaptă, înseamnă că partidul e LEGAL!** Și atunci, ce faceți, domnilor democrați, domnilor civilizați, vă dați cu stângul în dreptul? Ce se mai aude în legătură cu povestea aia cu ***drepturile omului,*** cu **dreptul la intimitate, la opinie personală, la liberă asociere, la libertate?** Nici una dintre numeroasele organizații militante pentru drepturile omului n-are nimic de spus în legătură cu această ***discriminare*** oribilă?

Remarcați că nu a fost scoasă din competiție **oficial** – nu există încă legislația, dar, în mod cert, va fi "perfecționată" și în această privință – ci a fost **"presată"!** De cine oare? De englezi, de francezi??.... De asemenea, nu se aduc precizări despre modul în care a fost "presată" – ar fi fost interesant de aflat, nu?

- Dar dacă prietenul canotoarei n-ar fi fost german "de extremă dreaptă", ci israelian? Dacă ar fi luptat în Irgun, ca Ytzac Rabin, de exemplu? Acesta ar fi avut statuie! Chiar și în Brașov! Nmănui nu i-ar fi trecut măcar prin gând să pună problema alungării prietenei sale de la o competiție pentru "vina"... respectivului!

- Ați înțeles, în sfârșit, la ce – și mai ales cui - folosește interceptarea convorbirilor telefonice, citirea corespondenței private, urmărirea non-stop a populației? Ați înțeles acum că toate acestea nu numai că nu vă apără - de nimeni și de nimic! – ci, dimpotrivă, vă "faultează"?

Se apropie momentul când va veni duba să-i ridice pe occidentali de acasă, în toiul nopții, ca pe români în anii 50, pentru că au **prieteni "nepotriviți"... cu ideologia iudaică zisă "democrată"...**

***

Avertisment perfid

"Excesul de sare, zahăr și grăsimi dăunează grav sănătății!"

Asta da avertisment medical!

Sarea:

Ce înseamnă "exces" nu ne explică însă nimeni. La prima citire, "exces" înseamnă "prea mult", dar **raportat la greutatea fiecăruia!**

Între copilul de 20 de kilograme și adultul de 80 sau 120 de kilograme e o marjă de eroare foarte mare, ca să pronunți cuvântul "exces" sau să recomanzi doar 2, 4 sau 6 g de sare pe zi.

Între omul de la munte, care bea apă aproape pură, și cel de la șes sau de la oraș, care primesc apa cea mai infectă, cel de la munte va "dizolva" și elimina mult mai repede atât chimicalele, cât și sarea!

Nu uitați că nu suntem la fel, că nu avem aceeași grupă sanguină, că diferă și RH-ul - purtătorul de oxigen din sânge! Unii au în sânge predominant cuprul (RH negativ), alții, cei mai mulți, au fierul (RH pozitiv)!

Orice reacție a apei cu sarea produce... căldură! Iar ***sarea formează principalul electrolit, care, scos din sânge, reduce de... 11.000 de ori viteza transferului informațional către creier!* Mai simplu spus, lipsa sării din sânge... prostește!**

Intuiția ne spune că ăsta este scopul lor real: să devenim legume! La muncă și înapoi acasă, la televizor, unde ni se repetă zilnic prostiile astea: "excesul de sare, zahăr și grăsimi dăunează grav sănătății"!

Dar excesul de alcool, tutun și medicamente? De ce nu se fac campanii la TV cu acest subiect? De ce nu se fac campanii contra etnobotanicelor? Nu este vorba de boală și moarte, mai ales în rândul tinerilor? Ba da! Dar este vorba și de bani, de mulți bani, atât de mulți încât viata copiilor și a tinerilor... nu mai contează! Este vorba de profituri imense, accize și taxe!

Și, în fond, este bine să ai multe "legume" în sistem! Pentru că legumele își plătesc taxele, la zi!

Amintiți-vă: ce face medicul când ajungi în spital, indiferent pentru ce afecțiune? Îți schimbă regimul alimentar: fără sare! Adică taie legăturile informaționale cu creierul, ca să poată trimite medicamentele peste tot în corp; amorțește creierul pentru că altfel acesta ar reacționa imediat la chimicalele administrate, ar declanșa alergii.

Dar zahărul?

Zahărul e purtător de un cu totul alt tip de informații! Atenție: nu vorbim despre "clasicul" zahăr alb, tos, chimizat la maximum. Vorbim de zahărul natural din trestie de zahăr, de zaharurile din fructe, de zaharurile multiple din mierea de albine.

Glucoza participă direct la formarea acidului dezoxiribonucleic (ADN). **Vitalitatea dvs. și a copiilor dvs., atenția, concentrarea, vin din zaharurile naturale!** Și evoluția dvs. genetică!

Grăsimile?

Să vedem ce spun studiile: colesterolul ajută la formarea membranelor celulare; la sinteza hormonilor în glandele suprarenale și în ovar. Colesterolul este indispensabil digestiei lipidelor, în urma transformării de către ficat în acid biliar. **Nivelele joase ale colesterolului duc la apariția depresiei, a comportamentului violent,** la sinucidere, la creșterea riscului de infarct miocardic **și, mai ales, la o slabă funcționare a sistemului imunitar.**

În trecut, cineva cu un regim alimentar ce conținea 300 mg de colesterol pe zi, cu un nivel HDL (colesterol bun) de 35 mg pe decilitru de sânge, era considerat normal. **Asta până când cei de la OMS au hotărât să schimbe normele, să le coboare la 200 mg colesterol pe zi. *Imediat au apărut 36 de milioane de "bolnavi", și 4,3 miliarde de dolari pe an câștig, dintr-un foc!***

Aceeași problemă cu tensiunea arterială: înainte 130/80 era tensiune de aviator, acum este limita superioară a "normalului". Să aibă aceeași justificare? **Trageți dvs concluziile!**

***

NIHILISMUL (continuare din pag. precedentă)

Prin urmare, dacă realistul împărtășește cu creștinul o singură dispoziție, și anume dorința de a căuta adevărul pornind de la rădăcinile lucrurilor și onestitatea, care sunt străine mentalității liberale, este cu atât mai bine să se alăture atacului liberal împotriva creștinismului și să poarte acest atac până la concluziile ultime: abolirea totală a adevărului creștin.

Ceea ce a început cu jumătate de măsură în liberalism, a căpătat avânt în realism și se îndreaptă acum către un final catastrofal.

Nietzsche prevedea pentru secolul nostru „triumful liberalismului".

Jacob Burkhardt, acel liberal deziluzionat, vedea în liberalism apariția unei epoci a dictatorilor care vor fi „teribilii simplificatori". Prin Lenin și Stalin, Hitler și Mussolini, cu soluțiile lor radical de simple pentru cele mai complexe probleme, împlinirea acestei previziuni și-a pus începuturile în domeniul politic.

„Simplificarea" NIHILISTĂ poate fi văzută mai profund în prestigiul universal acordat astăzi ordinii inferioare a cunoașterii, celei științifice, ca și ideilor simpliste ale unor oameni ca MARX, FREUD și DARWIN, care stau la baza întregii vieți și gândiri contemporane. Spunem „viață", pentru că este important de văzut că istoria nihilistă a secolului nostru nu este ceva impus din afară sau de sus sau cel puțin nu a fost predominantă; **aceastā istorie a presupus și și-a extras sevele dintr-un TEREN NIHILIST care a fost multă vreme pregătit în sufletele oamenilor.** Toate evenimentele cumplite ale secolului nostru au izvorât dintr-un nihilism al locului comun, dintr-un nihilism cotidian care se descoperă vieții, în gândirea și în aspirația oamenilor.

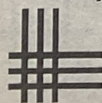
Realismul aparține fără discuție „spiritului veacului" și toți cei care simt că aparțin acestui „spirit" trebuie să i se acomodeze. Astfel, umanismul care, într-o epocă mai tihnită, a căpătat o tentă mai „idealistă" și mai liberală, a considerat necesar „să se schimbe odată cu timpurile" și să adopte un ton mai realist. Cei mai naivi au întemeiat o „religie" umanistă, identificată cu cauza „științei" și a „progresului" și au transformat în dogme tocmai aceste contradicții interioare ale realismului, pe care le-am examinat deja; ***oameni ca aceștia sunt capabili să vadă și în marxism un fel de „umanism".***

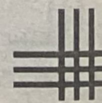
(**N. R.:** Și Petre Țuțea spunea că *"Un umanist pur, adică* ***indiferent religios, practică formele vieții de junglă,*** *împingând cruzimea până la forma gratuită a* ***bestialității*** *tigrului. Vremea noastră este plină de astfel de exemplare.* ***Umanismul este una din formele grave ale rătăcirii omului modern,*** *care pleacă din antropocentrismul Renașterii.* ***În Renaștere, "titanii" s-au umflat prin autocunoașterea necunoașterii.*** *Ei nu se cunoșteau pe ei înșiși și au crezut că s-au descoperit ca oameni."*)

Dacă scopul LIBERALISMULUI era acela de a OPACIZA cu fumul „toleranței" și al agnosticismului adevărurile înalte despre Dumnezeu și viața duhovnicească, misiunea *REALISMULUI*, pe care l-am analizat aici, **a fost aceea de a ANIHILA aceste adevăruri.**

În al doilea stadiu al evoluției dialecticii nihiliste raiul a fost scos din sfera cunoașterii umane și **oamenii n-au mai reușit să-și ridice ochii de la pământ,** limitându-se să trăiască numai în și pentru această lume.

(continuare în numărul viitor

Itinerar de suflet

PAŞI PE AMINTIRI (II):
CETATEA ALBĂ – LIMANUL NISTRULUI

(continuare din numărul trecut)

Iată-ne ajunşi la CETATEA ALBĂ în care vom petrece unica noapte la singurul hotel aflat într-o poziţie splendidă pe malul Limanului Nistrului.

În perioada interbelică Cetatea Albă era un oraş înfloritor, trăind împreună, în bună fraternitate, români, evrei, ruşi, ucrainieni, greci, nemţi, armeni, francezi.

Abundenţa de produse agro-alimentare era deosebită; cei 34.000 de locuitori aveau la dispoziţie două pieţe de peşte: una din Marea Neagră şi una cu peşte de apă dulce provenit din Limanul Nistrului; pepenii nu se vindeau la bucată, ci cu roaba; roşiile şi alte legume, cu lădiţa. Locuitorii Bugeacului (numele dat ţinutului sudic al Basarabiei de către tătari, şi care însemna „loc neumblat") asigurau excelenta aprovizionare a oraşului.

Existau şapte biserici ortodoxe, una romano-catolică, una armenească, una lutherană, o casă de rugăciuni baptistă, una pentru ruşii de rit vechi şi patru sinagogi. Presa era bine reprezentată prin „*Noutăţi*" (cotidian), „*Înainte*" şi „*Nistrul*" (săptămânal), Buletinul Oficial al oraşului Cetatea Albă (de trei ori pe lună), „*Cetatea Albă*" (de trei ori pe lună), reviste evreieşti, ruseşti şi germane. Copiii învăţau la liceul „Marele Voievod Mihai" sau la celelalte licee de băieţi, de fete, la Şcoala Normală, la liceul Industrial, la cele 16 şcoli primare şi 7 grădiniţe unde, se predau şi limbi străine, în special germana.

Vara veneau aici turişti cu venituri modeste din toată ţara, în staţiunile Budachi, Cosa, Cordon, Sabolat, Bugaz şi Burnas, deoarece sunt însorite mare parte a anului şi ploile sunt rare, predominând briza mării, caldă şi umedă.

Dis de dimineaţă, pentru a evita căldura de la prânz, am pornit să vizităm oraşul, şi am început cu obiectivul major: ***Cetatea Albă.***

A fost construită de genovezi în Evul Mediu, **reconstruită de Ştefan cel Mare**, cu ziduri de o masivitate extraordinară, tot el construind în interiorul ei între 1481-1482 o biserică. În 1484 Cetatea Albă a căzut în mâinile turcilor care au făcut dintr-însa sediul unei raiale, ca apoi în timpul războaielor ruso-turce oraşul să fie ocupat de ruşi în 1770, 1789 şi 1806.

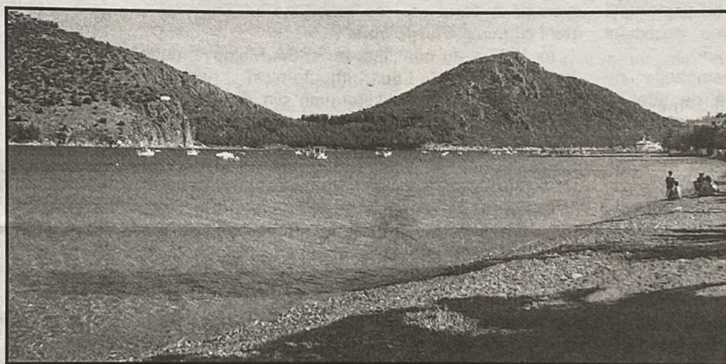
Am vizitat de-a lungul timpului trei cetăţi din cele patru existente pe malul vestic al Nistrului: Hotin, Soroca şi Cetatea Albă (mai puţin Tighina, unde nu se poate ajunge ca turist, întrucât face parte din Republica separatistă Transnistreană); dacă primelor două, Hotin şi Soroca, autorităţile ucrainiene, prin restaurare, au reuşit să le redea înfăţişarea de odinioară, nu acelaşi lucru se poate spune despre Cetatea Albă. Deşi este mult mai mare, arată jalnic, întrucât de mulţi ani nu s-a mai cheltuit nimic pentru conservarea ei. Treptele care duc la zidurile superioare sunt degradate, existând pericolul de accidentare, în unele locuri zidurile fiind întrerupte din cauza prăbuşirii datorită trecerii timpului. La orice oră din timpul zilei Cetatea Albă este plină de vizitatori, fapt ce se reflectă în încasări.

Dar alături de neglijenţa autorităţilor locale, îşi face simţită din plin prezenţa kitchul: în plăieşii lui Ştefan cel Mare, îmbrăcaţi de sus şi până jos în armuri metalice (!!??), în tragerile cu arcul, în comercializarea securilor late de călău, a coifurilor masive care aveau doar două găuri mici pentru vizibilitatea luptătorului, în muzica pop şi rock stridentă de la restaurantul din incinta cetăţii, în comercializarea monedelor metalice (care se făceau la cerere, prin presare la ştanţă a unor discuri din aramă). Nu am să uit, în schimb, panorama extraordinar de frumoasă a Limanului Nistrului ce se contemplă din crenelurile superioare, briza răcoroasă, pescăruşii albi care punctau toată întinderea nemărginită a apei.

Nu am ocolit nici Biserica Armenească, mică, din piatră, cu intrarea sub nivelul solului, cu odoare din sec. al XV-lea, din argint şi pietre de mormânt frumos săpate. Nu departe se află izvorul Sf. Gheorghe, pe placa inscripţionată fiind trecut anul 1743.

De asemenea, nu am evitat nici măreaţa biserică rusească din centrul oraşului şi nici alta de mai departe, cu trepte destul de multe până la intrare. Ambele refăcute cu grijă, sclipeau în lumina soarelui cu acoperişurile lor din tablă albastră şi turlele în formă de ceapă, aurite.

Din păcate, în Cetatea Albă nu mai există astăzi nici un picior de român. Afirmaţia este veridică şi a fost făcută în urmă cu 4 - 6 ani de sculptoriţa Smolenski, elevă a marelui Victor Medrea, care locuia pe strada mea, aici având şi atelierul. Tatăl ei, doctor, avea un sanatoriu şi, împreună cu cele două fiice, în vara anului 1940, şi-au salvat viaţa refugiindu-se în Bucureşti. Reîntorcându-se pe meleagurile natale, un an mai târziu, a găsit oraşul distrus prin incendiere de către Armata Roşie în retragere (ca pretutindeni, de altfel, la Chişinău, Bălţi sau Tighina). Populaţia română luase drumul amar al deportărilor în Siberia, în locul ei implantându-se masiv populaţie de etnie rusă şi ucrainiană. Aşa se face că după terminarea războiului mai erau în

Cetatea Albă cca. 100 de români dispăruţi apoi de-a lungul timpului. Distinsa doamnă, care şi-a dorit mult să-şi revadă locurile copilăriei în urmă cu un deceniu, nu a mai întâlnit nici un cunoscut, oraşul extinzându-se mult prin construirea de blocuri la periferia lui.

Vizitez oraşul cu străzi drepte şi umbroase, curate şi întreţinute. Gara albă ca şi străzile oraşului, stadionul cu nocturnă dar în paragină, piaţa aglomerată cu produse variate şi de bună calitate care mi-au lăsat o frumoasă impresie, cinematograful „Octombrie", închis din lipsă de spectatori, au fost reperele oraşului în faţa cărora am zăbovit.

Dar am avut parte şi de o mică excursie. Hotelul în care am înnoptat, fără clienţi, aşa cum am mai spus, era amplasat lângă LIMANUL NISTRULUI, lângă un debarcader de unde un vaporaş făcea zilnic trei curse pe malul celălalt unde se afla oraşul Ovidopol. Acest oraş cu nume grecesc, ca şi *Tyras* (vechiul nume al Cetăţii Albe) a fost întemeiat în veacul al VII-lea de către colonişti, fiind apoi ocupat de către romani, bizantini şi genovezi. Traversarea acestei mici mări, Limanul Nistrului, având o lăţime între 8-10 km, a durat cca. 20 de minute. Nu am coborât însă de pe vaporaş pentru a vizita în fugă Ovidopolul, deoarece acesta staţiona doar o jumătate de oră, după care se reîntorcea la Cetatea Albă. A fost o încântare să traversez Limanul Nistrului, bogat în peşte de mari dimensiuni, ce lucea ca argintul pe toată imensitatea lui sub suliţele de foc ale soarelui. Există şi un roman care se referă la viaţa oraşului Cetatea Albă. Autorul lui este cunoscutul Radu Tudoran, care l-a conceput în anul 1940 şi l-a intitulat „*Un port la Răsărit*". Cartea a fost pusă la index în perioada 1944-1989 din motive pe care oricine le intuieşte (se vorbea favorabil de ofiţerii ţarişti din oraş care-şi găsiseră refugiul aici, de balurile dansante care se ţineau iarna, de bogăţia pieţelor, de prietenia dintre multele etnii, de frumuseţea Nistrului, de cântece ca: "Nistrule, râu blestemat, iubirea mi-ai înecat...").

După amiază am hotărât să plecăm mai departe, să nu mai dormim aici deoarece nu mai aveam ce face. Am pornit spre comuna ŞABA, întemeiată de elveţieni aduşi aici de către ţarul Alexandru I după raptul din 1812.

Faima comunei este de două secole cunoscută datorită vinurilor sale de excelentă calitate. Zeci de hectare de viţă de vie înconjoară Şaba, strugurii recoltaţi sunt cu bobul mare şi cu un conţinut ridicat de zahăr, pretându-se de minune în obţinerea de vinuri dulci şi semidulci.

Am intrat într-un mic magazin dedicat exclusiv în desfacerea vinului. În butoaşe erau depozitate peste 20 de soiuri de vinuri superioare sau de masă, albe sau negre, la fel şi în sticle cu ambalaje atrăgătoare.

După 7-8 km de la Şaba ajungem pe malul Mării Negre, în **staţiunea turistică ZATOKA.**

Un pod rutier de 200 de metri traversează strâmtoarea Ţarigradului, unde Nistrul se varsă în mare.

Zatoka este acum un orăşel în toată puterea cuvântului, fiind înfiinţat în locul micii staţiuni BUGAZ, cea mai cunoscută în perioada interbelică, din sudul Basarabiei. Aici, în 1939 a fost dat în folosinţă un mare şi modern sanatoriu cu trei nivele, destinat pacienţilor cu afecţiuni grave de T.B.C. osos. Sutele de vile şi mici hoteluri care s-au construit şi se construiesc încă a făcut imposibilă găsirea acestui sanatoriu, care probabil a suferit şi el modificări prin extindere şi modernizare.

Zatoka este un minunat loc de petrecere a vacanţei. Plaja este destul de lată, nisipul fin şi apa „dulce" a mării - Nistrul îşi face din plin prezenţa după trecerea lui prin strâmtoarea Ţarigradului- soarele dogorâtor sunt „atuuri" care te fac să părăseşti cu greu acest loc minunat. Magazine de tot felul stau la dispoziţia excursioniştilor, veniţi aici din toate colţurile Ucrainei. Am nimerit, în apa caldă a mării, într-un cerc de tinere care vorbeau româneşte. Veniseră de la Chişinău, cale de 150 km, să-şi petreacă sfârşitul de săptămână aici. Erau în număr mare întrucât în parcarea de la intrarea pe plaja principală am numărat peste 20 de autobuze care făceau curse regulate din capitala Republicii Moldova în staţiunea maritimă.

Nu a fost greu să găsim un loc unde să dormim noaptea, întrucât numeroşi localnici cutreierau plaja şi căile de acces către aceasta, cu cartoane mari în mână, prin care te înştiinţau că la ei acasă poţi găsi loc de odihnă sau pensiune completă.

Am stat o zi la Zatoka şi m-am întrebat de ce nu vin aici în concediu şi românii, bunăoară cei din apropiere, Galaţi sau Brăila, oraşe aflate la o depărtare de sub 200 km. Merită, nu-i aici aglomeraţia sufocantă de la Mamaia, şi nici preţurile exagerate începând de la banala apă plată.....

Am amintit mai sus de sanatoriul T.B.C. de la Bugaz. În vara anului 1940, bolnavii internaţi aici nu au mai putut fi evacuaţi, printre aceştia fiind şi cunoscuta pictoriţă Lucia Dem Bălăcescu, care abia după trei luni şi multe insistenţe, audienţe şi memorii, a reuşit să revină în România. Despre aceste peripeţii a scris în 1942 o carte, „În noul Paradis", o cronică în care condamnă comunismul, paginile fiind ilustrate cu desene semnificative.

(continuare în numărul viitor)

Emilian Georgescu

CALUL TROIAN ÎN DISTRUGEREA BASARABIEI (I)

În septembrie 1924 a avut loc o „răscoală" la Tatar Bunar unde un grup de şoc kominternist, trecând Nistrul în sudul Basarabiei, a proclamat aici Republica Sovietică Autonomă Moldovenească. Intervenţia promptă a armatei române a pus însă capăt acestei acţiuni.

O lună mai târziu, Biroul Politic al P.C. din URSS a aprobat constituirea pe Nistru a Republicii Autonome Sovietice Socialiste Moldovenească cu capitala la Balta, mutată în 1929 la Tiraspol.

În revistele de specialitate şi, mai ales, în ziarele cotidiene din România, până în 1940, nu a apărut nici un comentariu critic la ceea ce se întâmplă în minuscula „republică autonomă" creată peste noapte pe malul stâng al Nistrului. Şi, slavă Domnului, semnele palpabile din „raiul comunist" erau săptămânal primite pe teritoriul ţării noastre, din partea fugarilor care treceau, mai ales iarna, la adăpostul întunericului şi al podului de gheaţă, frontiera ce despărţeau cele două lumi.

Aspectul transfugilor te îngrozea prin sărăcia lor cumplită: haine zdrenţuite, opinci şi mai ales prin faptul că erau subnutriţi şi bolnavi. Procentul celor norocoşi, scăpaţi din iadul roşu, era însă mult mai mic comparativ cu cel al celor seceraţi de mitralierele sovietice.

Spre cinstea lor, autorităţile române s-au comportat omeneşte cu cei care au trecut clandestin Nistrul (ospitalitatea s-a materializat prin oferirea de locuinţe, tratamente medicale, acordarea posibilităţii de a munci în agricultură, permiterea accesului copiilor la şcolile primare).

Explicaţia acestei tăceri condamnabile de ascundere a realităţii tragice, cunoscută, de altfel, în toată Europa, are o explicaţie: **ministrul nostru de Externe, Nicolae Titulescu care, ani la rând, a făcut plecăciuni fără să i le ceară nimeni, ministrului de Externe sovietic Litvinov, pentru a nu „deteriora" relaţiile dintre cele două state, de fapt inexistente, a instaurat o cenzură de tip tabu privitor la ceea ce se întâmpla dincolo de frontiera de răsărit a ţării.**

Înfiinţarea R.S.S. Autonome Moldoveneşti s-a făcut însă cu un scop bine determinat: de aici, ca de pe o placă turnantă, s-au lansat fel de fel de acţiuni potrivnice ţării noastre: infiltrarea de spioni, răspândiri de manifeste în rândurile populaţiei pentru ca aceasta să se răzvrătească împotriva autorităţilor locale (pe unde radioului amplasat la Tiraspol, zilnic erau transmise buletine de ştiri care făceau „o paralelă" între viaţa îmbelşugată de aici şi traiul negru şi lipsa de libertate al populaţiei basarabene!!).

Înfiinţarea R.S.S. Autonome Moldoveneşti avea ca ţintă finală extinderea imperiului roşu prin unificarea acestuia cu sora ei mai mare Basarabia.

La fel au fost concepute, tot în deceniul trei al secolului trecut, Republica Autonomă Carel-Filandeză la graniţa cu Finlanda, şi Republica Bielorusă (Rusia Albă) la graniţa cu Polonia - care la finele celui de-al doilea război mondial şi-au extins substanţial teritoriile, acoperind teritorii vaste de la vecinele lor, Finlanda şi, respectiv, Polonia.

Numărul mare de refugiaţi din estul Nistrului a determinat guvernul român, în toamna anului 1936, după demiterea lui Nicolae Titulescu, să înfiinţeze la Chişinău **Asociaţia *„Transnistria"***, formată numai din refugiaţii născuţi pe teritoriul dintre Nistru şi Bug, preşedintele ales fiind un localnic de aici, **marele patriot NICOLAE SMOCHINĂ. Revista pe care o conducea, *„MOLDOVA NOUĂ"***, în 1941, după izbucnirea celui de-al doilea război mondial a dat publicităţii numeroase fotografii precum şi declaraţii emoţionante şi recunoscătoare ale celor care primiseră azil pe pământul ospitalier al ţării noastre.

Nu demult, aflându-mă la Chişinău, am descoperit într-o librărie o remarcabilă revistă de istorie, locală, cu un nume sugestiv: *„DESTIN ROMÂNESC"*.

Într-un atractiv aspect grafic revista oferă cititorului, prin articolele semnate numai de cercetători basarabeni, o seamă de informaţii de prim rang despre tot ce s-a întâmplat între 1924 - 1944 pe teritoriul fostei R.S.S.A. Moldoveneşti. Articolele, cele mai multe fiind semnate de 2 - 3 tineri cercetători, au la bază documente de necontestat, convingătoare, aflate în arhivele Ministerului Afacerilor Interne şi ale Serviciului de Informaţie şi Securitate din Republica Moldova.

Te cutremuri când afli ce s-a întâmplat pe acest petic de loc pe harta Europei între anii 1937 - 1938, sub numele de „operaţiunea română" şi „operaţiunea culăcească", ambele fiind crunte represiuni politice.

Totul a pornit de la Plenara P.C., desfăşurată în Moscova în perioada febr. - martie 1937, unde Stalin a cerut să fie identificaţi şi anihilaţi „diversioniştii şi rămăşiţele claselor exploatatoare", „duşmani ai poporului", făcând referinţă la consecinţele „încercuirii capitaliste".

De fapt aceste himere „acuzatoare" voiau să mascheze ca un paravan, asasinatele în masă efectuate numai după criterii etnice.

"Artizanul" acestor crime a fost sinistrul Nikolai Ejov, şeful N.K.V.D-ului şi omul de paie al lui Stalin, pe care fotografiile de epocă îl prezintă de înălţimea unui pitic, îmbrăcat de sus până jos în piele de culoare neagră, cu şapcă, tunică şi cizme. Dumnezeu însă mai pedepseşte pe netrebnici şi pe pământ: Ejov a fost el însuşi arestat în 1939 pentru spionaj, trădare şi încercare de asasinare a lui Stalin (!!) şi a fost executat în 1940. În faţa plutonului de execuţie a cerut să i se raporteze lui Stalin că „a murit cu numele lui pe buze"!

În 1937 s-au constituit în RSSA Moldovenească „troici speciale" cu împuterniciri nelimitate, necontrolate de nimeni, formate din trei persoane: şeful local al N.K.V.D, primul secretar şi primul procuror, care trebuiau să se descotorosească rapid şi definitiv de toţi „duşmanii poporului" şi de toate „elementele antisovietice" (asimilaţi cu „criminali").

Pentru fiecare republică şi regiune din URSS erau stabilite „cote" atât pentru cei care urmau să fie împuşcaţi, cât şi pentru cei care urmau să fie internaţi în lagăre.

Debutul activităţii „troicii speciale" din RSSAM s-a produs la 10 aug. 1937 (din motive de repulsie nu dau numele celor trei care au examinat dosarul de urmărire penală a organizaţiilor "contrarevoluţionare, fasciste" din coloniile germane ale raionului Grigoropol): au fost condamnate, în baza „învinuirii" sus-menţionate, 26 de persoane la moarte prin împuşcare şi 10 la detenţie în „lagăre de corecţie prin muncă" (binecunoscutele gulaguri). O remarcă doar se impune: din troicile speciale care îşi schimbau la câteva luni membrii dar care păstrau obligatoriu cele trei funcţii politice amintite, nu a făcut niciodată parte un român basarabean, ci numai ruşi fanatici ai regimului.

Conform documentelor prezentate pe larg în articolul din revista de istorie „Destin Românesc", în RASSM s-au întrunit cca. 110 „şedinţe judiciare" în perioada aug. 1937 – nov. 1938, fiind condamnate 4762 de persoane. Dintre acestea, 3497 (73,4%) au fost împuşcate, 1252 (26,3%) au fost condamnate la 10 ani de detenţie în „lagăre de corecţie" şi numai 13 (0,3%) au fost returnate pentru a fi reexaminate. Un adevărat holocaust!

Acuzaţiile aduse victimelor reflectă esenţa represivă a doctrinei comuniste leniniste, bazată pe lupta ireconciliabilă dintre clasele şi categoriile „burgheze" şi „proletare".

Originea socială "burgheză", statutul de "culac răsculăcit", descendenţe din România şi Basarabia, întreţinerea contactelor cu rudele şi cunoscuţii din România, au servit drept capete de acuzare, indiferent dacă persoanele respective au săvârşit sau nu vreo infracţiune.

Pe plan economic noţiunea de „fost culac" (agricultura fiind colectivizată), era în mod obligatoriu asociată celei de "calomniator", "sabotor", "diversionist", "contrarevoluţionar", "antisovietic".

„Maşina morţii" din RSSAM a ucis sau a mutilat vieţile multor oameni care nu aveau nimic în comun cu percepţia bolşevică a „duşmanului de clasă", ci doar pentru infracţiuni inventate de autorităţile comuniste. Aş ocupa mult spaţiu dând numele celor ucişi, marea majoritate români. Voi exemplifica doar cu cazul lui Mălai Teodor, născut în 1890, originar din Basarabia, colaborator literar la un ziar. Se afirmă în actul de acuzare că susnumitul, în 1927 a fost atras în organizaţia contrarevoluţionară naţionalistă moldovenească de rezistenţă, efectuând o intensă activitate de spionaj, a organizat acte de sabotaj în domeniul limbii şi literaturii, introducând în limba moldovenească termeni şi expresii româneşti, a scris poezii contrarevoluţionare şi naţionaliste, lăudând în ele pe duşmanii poporului. Procurorul, tov. Rigavscki, a cerut să fie împuşcat şi proprietatea personală să fie confiscată.

Dar isteria arestărilor politice în RSSAM s-a extins şi asupra „spionilor români" proveniţi din rândurile dezertorilor din armată sau care au vrut să se stabilească aici (ca doctoriţa Ecaterina Arbore, membră activă a Internaţionalei a III-a, cunoscută în ţară pentru vederile ei de stânga şi simpatii proleniniste). În acest lot au fost implicate 139 de persoane acuzate de spionaj şi acţiuni diversioniste în avantajul României, sinistrul N. Ejov şi politrucul procuror al URSS, viitor ministru Vîşinski, cerând expres, de la Moscova, executarea imediată a celor incriminaţi. Ulterior, din cele 4762 de persoane executate, nu mai puţin de 2019 au fost învinuite de spionaj în beneficiul României... Printre acestea se numără şi Grigore Storâi, o figură centrală a vieţii politice din RSSAM.

A fost muncitor în atelierele căii ferate din Tighina; în 1918 se stabilise în stânga Nistrului. Originea muncitorească şi studierea între anii 1921-1923 la Universitatea Comunistă „Sverdlov" din Moscova au făcut să fie propulsat pe treapta cea mai înaltă a vieţii politice între anii 1926 - 1937, având funcţia de preşedinte al Consiliului Comisarilor Poporului. El s-a numărat printre întemeietorii şi promotorii aşa-zisului curent al „românizatorilor" din RSSAM, propunând, încă din 1924, la scurt timp de la înfiinţarea RSSAM, ca la dezvoltarea limbii şi culturii acestei republici, să stea la bază limba română şi scrisul latin. „Într-o limbă pur moldovenească - opina Storâi - fără utilizarea împrumuturilor din altă limbă este imposibil să ţii chiar şi cel mai primitiv discurs politic. Mai mult, nu ajung cuvinte nici chiar pentru uzul cotidian". Prin această declaraţie el a respins ideea dezvoltării limbii „moldoveneşti" care nu făcea decât să accelereze procesele de rusificare a moldovenilor din RSSAM.

În vara lui 1937, când au demarat arestările „naţionaliştilor burghezi" şi ale „spionilor români", Grigore Storâi s-a pomenit cap de listă în şirul „duşmanilor poporului" care urmau să fie reprimaţi. Bătut şi torturat în beciurile închisorii, el a declarat că din 1918 era agent al Siguranţei române (!!!), şi că la „indicaţiile" ei a pătruns în partidul comunist şi sub paravanul lui a promovat acţiuni active contrarevoluţionare şi de spionaj (!!) în favoarea României „care avea ţel final" ruperea RSSAM din URSS şi unirea ei cu România.

Ca şi doctoriţa Ecaterina Arbore care ajunsese ministrul al sănătăţii, şi ca şi mulţi alţi „spioni" români, Grigore Storâi a fost împuşcat.

Ca o caracteristică generală, în RSSAM „oportuniştii" nu luau drumul Siberiei, aplicându-se la scară largă pedeapsa capitală.

(continuare în numărul viitor)

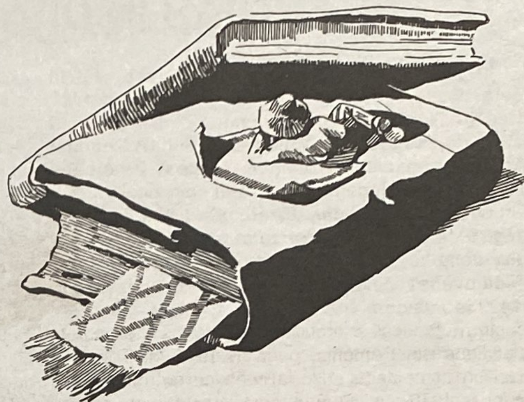
Emilian Georgescu

Concurs

ISTORIE NECENZURATĂ

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII IULIE:
"Cum comentaţi rezultatul referendumului?"

a fost dat de o persoană din Bucureşti, în vârstă de 34 de ani, care doreşte să-şi păstreze anonimatul, şi care a câştigat Colecţia "Cuvântul Legionar" 2003-2010.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Stalin, fiorosul călău bolşevic responsabil de moartea a zeci de milioane de oameni (exact: zeci de milioane), a caracterizat "mecanismul" votului ca pe un lucru inutil: ***"Nu contează cine votează*** (cu referire la numărul de voturi), ***contează cine numără voturile".***

Această frază nu trebuie privită superficial; ea are înţelesuri care trebuie desluşite. Are înţeles şi valoare luată ca atare, dar are şi un mesaj "ascuns".

Cine numără voturile?

Puterea.

În cazul referendumului de destituire a lui Băsescu, ce au reprezentat voturile, ce valoare au avut? **Valoarea unui sondaj de opinie.**

Iată de fapt mesajul transmis de Stalin: **numărate oricum şi de oricine, într-un regim controlat de forţe, de puteri suprastatale, alegerile** - declarate libere, democratice sau purtând pecetea totalitarismului sau a dictaturii - **nu au nici o valoare.**

Dacă rezultatul alegerillor rămase în istorie ca început al regimului comunist în România de la 6 martie 1945, a reprezentat, în fond, voinţa ocupanţilor bolşevic, **rezultatul referendumului de destituire a lui Băsescu reprezintă executarea ordinului transmis României de americani (în principal) şi de Uniunea Europeană (secundar).**

Faptul că în anii 40-50 ţara era cotropită la propriu de armatele bolşevice, nu schimbă situaţia acum, România fiind cotropită la fel de "propriu" de către "jandarmul" american care trimite pe tovarăşul Gordon, adjunct al ministrului de Externe american, care declară că "*a venit să se asigure că în România sunt respectate normele democratice*"!

De ce utilizăm apelativul de "tovarăş"?

Tot ce ne provoacă mânie şi scârbă ca persoană - bineînţeles, din motive legate de probleme naţionale - poartă amprenta (dacă nu şi firma) duşmanilor ţării noastre.

Mai clar: care este poziţia Statelor Unite, declarată direct, de data aceasta, faţă de desfăşurarea evenimentelor politice în România?

Tovarăşul Gordon vine să ne controleze, să ne impună un punct de vedere care nu are nici o legătură cu voinţa arhisuficient exprimată de poporul român.

De neînţeles: mă, cine dracu sunteţi voi, şi cine suntem noi? Măi, banditţilor, ne trataţi ca pe statul Panama?

Cât mai este până veţi trimite comandourile armate să schimbe guvernele la Bucureşti? Sau veţi trimite sute de bombardiere ca în Iugoslavia, să ne facă praf?

Vedeam aseară la televizor "contramanifestaţia" în favoarea lui Băsescu din Piaţa Victoriei; pare incredibilă prostia omenească! Se adevereşte vorba: "Dacă prostia ar durea, s-ar auzi strigăte de durere!"

În Piaţa Victoriei prostia se face auzită, prostia şi trădarea!

Nu puteţi lega două la un loc?! ***Faptul că toate puterile controlate de evreime - am numit U.S.A. şi U.E. - îl vor pe Băsescu la putere, nu vă spune absolut nimic?***

Nu v-a trecut prin pustiul saharian ascuns în capetele voastre că **aceste supraputeri îşi apără propriile interese în România?**

De când "ocupanţii" ţării noastre sunt preocupaţi de interesele naţionale ale României?!

Măi, ţipători ai prostiei nemărginite din Piaţa Victoriei, pentru cine ţipaţi voi acolo, pentru vânzarea a ce a mai rămas nevândut din bogăţiile României? *Pentru înrobirea totală a poporului român? Pentru pierderea identităţii naţionale? Pentru autonomia "ţinutului secuiesc"?*

Aveţi dreptul la opinie?

Da, dar numai până la promovarea intereselor antinaţionale!

Înainte de exprimarea votului CCR, de ce credeţi că s-a dus Băsescu în secuime?

Declarativ, într-un scurt concediu; în fapt, a promis UDMR-ului că îi va susţine în lupta lor pentru autonomie.

Ce face UDMR la câteva zile după vizită?

Declară că iese din coaliţia antibăsistă din Parlament, punând în pericol majoritatea fragilă absolut obligatorie pentru a putea să supravieţuiască guvernul Ponta până la alegerile de la sfârşitul anului; reprezentantul UDMR din CCR votează pentru invalidarea referendumului.

Ce minte "la purtător" ar avea dificultăţi de percepţie, pentru a înţelege că minoritatea maghiară din Transilvania a obţinut până acum tot ce a solicitat, şi asta în timpul guvernărilor Băsescu?! Ultimul pas: autonomia!

Presupunând că Băsescu ar fi îngerul Domnului pe pământ, ar merita sacrificarea unor judeţe transilvane pentru un om?

"Scormoniţi-vă" în ceaţa memoriei şi numiţi un singur lucru pe care *Cacialmescu Tărtan* l-a promis şi l-a făcut!

Nu ştim dacă soluţia Antonescu – Ponta este "lozul câştigător", dar ce minte poate face abstracţie de catastrofa guvernărilor Băsescu – Boc? Timp de opt ani au dovedit pentru orice om că singura lor preocupare a fost înavuţirea grupului care a gravitat în jurul lor, chiar dacă acest lucru a dus la prăbuşirea nivelului de trai al românilor. Timp de opt ani ne-am scufundat într-o mocirlă – pentru unii, un loc călduţ, dacă se încăpăţânează să facă abstracţie de orice alt fel de inconveniente. Aceşti oameni şi-au creat în subconştient un habitat personal fără nici o legătură cu ansamblul vieţii şi al necesităţilor generale. Până în mica lor mocirlă nu răzbate nici un fel de semnal sau, când ajunge la ei, se scufundă în mlaştină, refuzând orice altă "versiune".

Reiau leit-motivul argumentelor anibăsiştilor: *Ale cui interese apără Occidentul favorizând perpetuarea lui Băsescu la preşedinţie?*

Interesele marilor corporaţii capabile şi doritoare să cumpere. ***În ce scop vor să cumpere? În două scopuri:* economic şi politic.**

Economic, la mintea oricui, să cumperi la un preţ mai mult decât derizoriu bogăţiile naturale care au mai rămas, reprezintă o afacere pe care la ora actuală nu o mai poţi face nici în Africa! Roşia Montană, Roşia Poeni, gazele de şist - a căror exploatare distruge pânza freatică, lăsând fără apă întinse regiuni: care este urmarea? **deşertificare, depopulare**, distrugere pe vaste suprafeţe a micilor aşezări umane (comune şi sate) - **vechile deziderate ale comuniştilor dar şi ale oricărui alt invadator în frunte cu evreimea mondială care a înţeles că satul românesc a fost şi poate fi în continuare o sursă de românism,** prin perpetuarea tradiţiilor.

Cumpărarea – la absolut orice preţ – a unor companii de importanţă strategică înseamnă lipsirea statului român de orice pârghii de control a economiei. Să vinzi barajele de la Porţile de Fier, enormele construcţii făcute de oameni, dar să vinzi potenţialul energetic al Dunării??! Cine ar putea pretinde că are dreptul să lipsească România de unul dintre marile atuuri pe care ni le-a dăruit Dumnezeu?! Cine, Băsescu?! Ce este Băsescu, tatăl Dunării?! Asta ca un exemplu de imbecilitate: "Traian Băsescu, tatăl Dunării"!

Nu mai vorbim de Trans-Gaz sau Trans-Electrica: **enorma reţea de conducte din România trebuie să ajungă în proprietatea Soros, ca să poată el dicta.** Ce să dicteze? Măsuri de distrugere, de luare în stăpânire, de înjosire a poporului român prin înfometare.

Cunosc replica: "Nu ştim ce va fi". **Dar ştim că în 78 de zile Mossad Răzvan Ungureanu aproape vânduse Roşia poeni pe nimic** (nu există preţ pentru aceste bunuri), **declarând,** cu emfaza bolnavului de suficienţă, **că ar fi fost primul gest glorios al guvernării sale!!** Poate pentru rotunjirea conturilor personale şi executarea ordinelor israelite de înrobire a poporului român!

Mergeţi cu maşina sau cu trenul şi la tot pasul te întâlneşti cu marile reţele de transport al curentului electric.

Te impresionează monştrii din fier, purtători ai energiei pe distanţa dintre surse şi consumatori?

Te uiţi la şirul nesfârşit de construcţii metalice făcute din sângele nostru?

Să le vindem?

Cui şi de ce?

Ca să devină nenumărate "monumente" ale trădării naţionale?

Aş putea să mai scriu mult şi multe despre o mentalitate absurdă.

Dacă ar fi după mine, toţi aceşti trădători ai intereselor naţionale ar trebui să plătească "până la ultimul bănuţ" răul făcut ţării noastre. Aş înfiinţa un tribunal "Nurnberg" care sentinţele să fie date în 30 de zile: **confiscarea averilor acestora şi ale rudelor apropiate care se vor fi dovedit că au servit drept paravan; aş construi cu ei obiective care să compenseze marile pagube aduse ţării!**

Sună prea dur? Îmi permit, la adăpostul anonimatului, să fiu "aproape" la fel de dur cum au fost ei cu noi când au avut ocazia.

Sper ca ziarul "Cuvântul legionar" să publice durerea mea şi a poporului român!

ÎNTREBAREA LUNII AUGUST: Care erau defectele majore pentru care Căpitanul excludea orice legionar din organizaţie, indiferent la ce funcţie sau ce grad ajunsese?

PREMIU: "*Decăderea dogmelor*" – Ilariu Dobridor.

Poşta Redacţiei

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU, STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35, SECT. 2, BUCUREŞTI
Tel.: (021) 2425471; 0745 074493
Preţul unui abonament pentru un an: 50 RON pentru ţară (Bucureşti şi provincie); 70 RON pentru Europa; 130 RON pentru Canada, SUA, Australia.

Greta Gross – Munchen: Ruda dvs., Andreas Schmidt, a fost un personaj-cheie pentru planurile germane; el era conducătorul Grupului Etnic German din România. După 23 aug. 1944 s-a retras odată cu trupele Wermacht-ului, până la Viena. În noaptea de 4 spre 5 nov. 1944 a reuşit să se reîntoarcă în România, dar în ian. 1945, când a vrut să revină la Viena, a fost capturat, judecat şi predat autorităţilor sovietice, ca şi mareşalul Antonescu. În infernul Gulag-ului nu a rezistat decât 4 ani, murind în primăvara anului 1948 în lagărul de la Vorkuta, în apropierea Cercului Polar, la doar 36 de ani.

Ion Crăiniceanu – Bucureşti: Mitropolitul Visarion Puiu (1879-1964) a fost o personalitate care a desfăşurat o amplă şi fructuoasă activitate: director al Seminarului Teologic din Galaţi, director al Seminarului Teologic din Chişinău şi exarh al mănăstirilor din Basarabia, Episcop al Argeşului, Episcop al Hotinului, Mitropolit al Bucovinei şi, nu în ultimul rând, şef al Misiunii Ortodoxe din Transnistria (1942-1943). Evenimentele de la sfârşitul războiului l-au forţat pe Visarion Puiu să se refugieze în Europa Occidentală, unde a înfiinţat, în 1949, pentru românii din diasporă, Episcopia Ortodoxă Română din Europa Occidentală, pe care a condus-o până-n 1958. Şi-a petrecut restul vieţii în localitatea Viels Maison Asine, la 96 km de Paris.

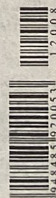

Geta Bălan – Botoşani: Pe teritoriul Basarabiei (azi Republica Moldova) se află câteva cimitire în care sunt înmormântaţi soldaţii români care şi-au dat viaţa pentru eliberarea fraţilor lor de sub jugul bolşevismului, în primul an din al doilea război mondial. Cel mai mare cimitir se află la cca. 40 km de Cahul, în localitatea Ţiganca, pe Dealul Epureni, la 3 km est de Prut. Aici s-a dat o bătălie cumplită, cu mari pierderi umane din partea armatei noastre. S-au înregistrat, după victorie, peste 2300 de morţi, cifră foarte mare din totalul de 4271 înregistrate în luptele dintre Prut şi Nistru, din vara anului 1941. Cei înhumaţi aici nu au avut parte de linişte eternă, întrucât în vara anului 1944, când acţiunile militare s-au mutat la vest de Prut, autorităţile sovietice, folosind buldozerele, au arat locul, oasele celor căzuţi pentru ţară fiind purtate de şuvoaie şi împrăştiate pe toată valea. Sub presiunea opiniei publice din Basarabia şi prin grija românilor a fost construită la Ţiganca în 2006 o mănăstire şi un Cimitir de Onoare, cu peste 1000 de morminte, precum şi o troiţă în Dealul Epurenilor, de dimensiuni mai mici faţă de original (care avea 30 metri). Aici, în 1943, fusese inaugurată, în amintirea militarilor din Regimentul 12 Dorobanţi Bârlad căzuţi în lupte, o troiţă, din fondurile ofiţerilor regimentului, la amenajarea terenului şi transportul materialelor contribuind benevol populaţia din localităţile învecinate. Ceea ce a rezultat în urma acestor eforturi colective era caracterizat de presa vremii drept o „capodoperă". Troiţa se înălţa pe un soclu de beton, crucea ornamentală era făcută din fier, iar acoperişul avea plăci de aramă. Pe impunătorul monument erau aplicate 4 plăci de marmură; pe una dintre acestea era imprimată data de 8 iulie 1941, la care Regimentul 12 Dorobanţi a purtat cele mai grele lupte şi a cucerit cea mai importantă cotă din zonă; a doua placă prezenta semnificaţia ridicării aceste troiţe, iar a treia şi a patra aveau înscrise numele ofiţerilor şi subofiţerilor căzuţi la datorie. Din păcate, din această frumoasă troiţă nu se mai păstrează astăzi decât soclul. Actualmente în Basarabia sunt peste 25 de cimitire de campanie; iată câteva dintre ele: la Taraclia, Carahosani, Chişinău, Feşteliţa, Neculăiescu (raionul Orhei), Novaci (raionul Călăraşi), Dealul Răciulei (raion Călăraşi), Micleuşeni, Nemţeni, Sociteni, Slobozia-Horodişte, Vărzăreşti (raion Nisporeni). La Tighina se află Cimitirul Eroilor „General Dragalina" (în evidenţele numerice şi nominale din perioada oct.–nov. 1942 se menţionează că aici se aflau 365 de morminte de militari români şi 13 morminte de prizonieri sovietici. Autorităţile din Tighina au construit pe fostul cimitir românesc, un memorial dedicat ostaşilor de diferite naţionalităţi. Pentru cei români au fost instalate pe o latură un număr de 33 de cruci. O placă comemorativă are în limba rusă şi română textul: „Ofiţerilor şi soldaţilor români, căzuţi şi decedaşi în oraşul Bender, în anii 1941-1944, înmormântaţi în acest cimitir." Există şi un cimitir mixt, român şi german, la Făţeşti, iar în comuna Vărvăreanca a fost instalată în 2008 o troiţă maramureşană. În Transnistria în 1944 se aflau cimitire ale eroilor români, la Grădiniţa, Catorgi, Tiraspol. Cercetări mai recente au evidenţiat existenţa a peste 300 cimitire, cu aproape 7800 militari.

Ionel Droc –Sibiu: Personalitatea uriaşă a lui Pantelimon Halippa nu poate fi evocată în câteva rânduri la această rubrică; probabil o voi face în viitor, într-un articol. Acum voi schiţa activitatea sa pe scurt, între anii 1940-1944. A protestat prin memorii trimise corpurilor legiuitoare, împotriva notelor ultimative din 26 şi 27 iunie 1940 transmise de guvernul sovietic, prin care România era nevoită să cedeze Basarabia şi nordul Bucovinei. A continuat să se ocupe de apariţia (la Bucureşti) a revistei „Viaţa Basarabiei" şi a susţinut războiul din Est. În martie 1944 a încercat să realizeze o amplă acţiune prin trimiterea în străinătate a unor personalităţi politice şi culturale basarabene: Ion Pelivan, Petru Cazacu, Ştefan Ciobanu, Vladimir Cristi, Anton Crihan, Alex Boldur, Vasile Hore ş. a., pentru păstrarea nezdruncinată a unirii Basarabiei cu patria-mamă. Acţiunea proiectată nu a reuşit din cauza precipitării evenimentelor. În mai 1950 a fost arestat şi întemniţat la închisoarea din Sighet, după care a fost predat organelor sovietice. După ce a stat aproape 4 ani în 11 lagăre din URSS, în 1955 a revenit în ţară, dar în loc să fie dus acasă, a fost dus la Gherla, unde a mai stat doi ani. A solicitat apoi o audienţă la Petru Groza, pe care l-a întrebat de ce a fost predat Uniunii Sovietice. Acesta i-a răspuns că n-ar fi ştiut nimic de acest lucru (pe care l-a pus pe seama „jidancei Ana Pauker şi a lui Georgescu-Tâlhărescu" - Teohari Georgescu). La obiecţia lui Halippa că Ana Pauker şi Georgescu i-au fost totuşi miniştri, iar el, ca şef al guvernului, trebuia să ştie ce fac miniştrii săi, Groza i-a răspuns că "pe vremea aceea guverna Moscova" şi nu el. Halippa a murit în 1979, la venerabila vârstă de 100 de ani, fiind înmormântat la Mănăstirea Cernica. În 1990, fiul său, Radu Halippa, a devenit preşedinte al Asociaţiei „Pro Basarabia" pe care a condus-o multi ani.

Cristu Gongopol – Bucureşti: Este drept, despre românii din Valea Timocului (Serbia), în ultimele şase - şapte decenii nu s-a amintit nimic în lucrările de istorie sau în mass-media. În Serbia populaţia vorbitoare de limba română din Valea Timocului era numită în documentele oficiale, până în anul 1960, ca fiind populaţie română. Până în 1940 exista o revistă lunară cu un titlu sugestiv, „Timocul", unde colaborau personalităţi de prim rang ale intelectualităţii române - dau doar două exemple: N. Iorga şi Gh. Brătianu; apoi, o tăcere voită, pentru a nu „supăra" pe "prietenul nostru" Tito. Valea Timocului este o zonă în care românii au continuitate încă de la ocupaţia romană. Populaţia din Timoc a avut şansa ca, fiind aproape de România şi trăind în comunităţi destul de compacte, să-şi păstreze limba. Unirea Principatelor Române determinase autorităţile sârbeşti să treacă la denumirea de "vlahi" pentru această populaţie, ca să nu fie numită "română". Printre românii din Timoc există comentarii că, dacă eventual România şi-ar schimba numele în "Vlahia", autorităţile sârbeşti vor reveni la denumirea de "români" pentru "vlahi". Astăzi autorităţile sârbeşti creează o limbă "vlahă", deşi românii din Timoc spun că vorbesc „rumâneşte, şi nu vlăheşte". Cu tot mirajul bunelor relaţii dintre România şi Serbia, populaţia din Timoc a fost constant supusă la presiuni şi discriminări. În anul 1927 autorităţile bisericeşti sârbeşti au interzis preoţilor din această regiune să înregistreze nume de botez sau de familii, româneşti. Aşa se face că astăzi întâlnim nume ca: Epurovici, Ţaranovici, sau Roşconovici. Autorităţile iugoslave promovează o limbă şi un alfabet cât mai departe de limba română şi români. Comitetul Naţional al Vlahilor, o organizaţie nonguvernamentală fantomă, condusă de un medic ginecolog, se opune ca limba vorbită de românii din Timoc să se numească "românească". Legat de aceasta, trebuie menţionat că Polonia a interzis accesul în Polonia şi a declarat „persona nongrata" pe cei care fac parte din conducerea Uniunii Polonezilor din Bellarus, organizaţie în sprijinul preşedintelui Lukaşenko. La fel ar trebui să procedeze România cu membrii acestui "Comitet Naţional" care nu numai că au o atitudine duşmănoasă faţă de România şi poporul român, dar îşi trădează strămoşii care, timp de secole, au păstrat limba, cultura şi tradiţiile româneşti în Valea Timocului.

Emilian Ghika

ISSN 1583-9311

Redactor şef: Nicoleta Codrin
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu, Marius Prichici
Relaţii cu publicul: Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - Vinerea, orele 15–17
(zona Circului – intersecţia Bd. Ştefan cel Mare cu str. V. Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493, e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com